

לעשותם מבלעדי האברים ובעל הבית הוא הרוח הנכסית המקנה עניי העוף
 ונהפיע אד השכל על המוח ועל הלב ועל הכליות ועל שאר המקומות
 אשר זור השכל שוכן עליהם בהיות הרוח זך ומבין נח אור השכל ומשיג עם
 נחו מצאותו והעידו והנה שכל לתקן כל הענינים האלוים לתקנם בעד
 מצאות אור השכל כי כבר שיג ענין היות מצאותו עם העוף לעולם מצוה העוף
 לעולם מצוה מצוה והמנינים המונים הם המדריים הפרטים ואם לא יגדלו
 המקומות הפרטים נכח השכל והכן שיבואו מזיקים ויוקו כל צרכם ולא ימצאו
 מונע מזיק שהנה נשארה הפרט בלתי צד ופרט קורא לעב ומפני שאור
 השכל הוא הסנה הראויה העצרת כל הפרט חבירה את זה החבור לגור כל
 פרט וקראתו שמו נשם הסנה הוא שונה והוא אור השכל ובעד אור השכל
 אור בחיבורו זה ענין לבור המשיכילים ומפני שאור השכל מיוחס נשם עשירי
 מחלקו לעשרה חלקים נאמנים וכל חלק וחלק אסמנו באותיות **החלק השני**
 ביהא וכל אותיות השכל אור ענין שיהיה השכל שם אחד או תיבה אחת
 נחלקים לחלקים יגועים לפי הדבור ואמנון בזה הספר להועיל המתחילים
 גענון השם המפורש ואורה להם דרך יגיעת ענין שיהיה ערך זה החבור אל
 יגיעת שם היצו על צד הקבכה הנבואות כדרך חכמה מעשה בראשית
 אל מעשה מרכבה והנה העידת אל זה לעשותו כן אהבה שם חברים
 מאהבי החכמה מכלל מבחר בענין אסיע אשר בלתי קובליה אשר הקריב
 אליהם מאד והם פריס אל המעשה ושם ר' אברהם המשיכיל נהן הנ
 זל נזהר בהיות עמם ואים מנעים בקשו ממנו לכתוב להם בקצרה
 הקדמות כוללות מענין יגיעת השם הנכבד והנורא ומרוב אהבה וחסד אהבה
 אמת הנחמה עממי לתת את שאילתם בראש כי הזמן והמקום והחסרון
 היו בזה כנגדו למנוע אבל מתוך צורך האמת עליהם נחתה המנועים
 והשתדלתי להשלים חכמה בעד ואני יונע שזה החבור יועיל להם מאד
 ולרומם להם בהיותם שומרים מצות הספר הזה ענין שיבאם מה שאכתוב
 בו אל כשנת השכל הפועל אשר השגתו היא גם כן מביאה לוי קבלת הדבור
 מפני ואם יגועים מונע מאד המעלה העליונה חס ושכלום הנה יועילו בזה
 החבור וכן תועלת שפע שכלי שבו שיכלו ושישן סתרי תורה וטעמי אלה
 ככלל והנה אם לא ימלטו בענין השם הנבואות רבא מנעמי ומפני שהשפע
 הנבואות לוי חבור ולוי חבור יתכן שיקבלו ממכרי זה דרך עקב שיתקן
 להבה נחמה הראשונה ונמצא שכלל לפעול ענין ענין שיוחסו אל להיות
 בעולם והן מציאות בעל האים ואם מוחסנו בעל האים נשם בענין שיתועל
 שיהיה שם כלל מזה האים שם נבואות ונמצא ששם כלל שכן בבני
 שכלי ואם העבור חכמה נפשי אל נפשי אברהם נתן להם שכלל אמת
 שהחכמה זאת ההקדמה המנויעה ספר החבור אהל להקיע בו כוונת

ומה אבקש עזרה לעזרתי בקדושת שמו לזולתי למען ספרי שמי בכל הארץ
 יסדרו שמשניות בעד שכלי נפשים יעלו שמים
 זרח מאור שכלל וכו' יתעצו אישים בבוא יום אחר יומים
 רוח להם תעלה מעלה וגם השוב הרחק על פניהם

החלק הראשון כולל היותו והם אבותיה ובהם אבות השם חלקים
 מסומנים באותיות אברהם ובהם אבות השם ענינים הא אשר
 סימנו יכלול ענין צד כל פרט והב אשר סימנו יכלול מועלת מהות הצד והב
 אשר סימנו יכלול הכח המציאות המועלת והב אשר סימנו יכלול מעשה הכח
 המועיל והב אשר סימנו יכלול ענין הפסד העדר הצד ונמצא שראוי לקרוא
 שם זה החלק הראשון בכללו צד פרט
והחלק השני כולל חכמה אורות והם ז' חכמים ואלו הם כוללים

חכמה חלקים מסומנים באותיות ספרות ובהם אבות חכמה ענינים הא אשר סימנו
 יכלול ענין כלל המעלה והב אשר סימנו יכלול מהות המעלה והב אשר
 סימנו יכלול הכח המציאות המועלת והב אשר סימנו יכלול מעשה הכח
 והב אשר סימנו יכלול ענין הפסד העדר המעלה ונמצא שראוי לקרוא זה החלק
 השני בכללו כולל מצות **והחלק השלישי** כולל שם
 אורות והם כל אורות כוללים

מסומנים באותיות כן ובהם אבות שם ענינים הא אשר סימנו יכלול סתרי
 השמות והב אשר סימנו יכלול סוד השם והב אשר סימנו יכלול ענין
 שם זה החלק השלישי בכללו סוד לשון הקדש **והחלק הרביעי**
 כולל חכמה אורות והם מנעמי ואותם כוללים חכמה

חלקים מסומנים באותיות שמואל ובהם אבות חכמה ענינים הא אשר סימנו
 יכלול ענין צד כל פרט והב אשר סימנו יכלול מהות שבהם נזר והב אשר
 סימנו יכלול הכח המציאות המועלת והב אשר סימנו יכלול מעשה הכח
 המועיל והב אשר סימנו יכלול ענין הפסד העדר המעלה ונמצא שראוי לקרוא זה החלק
 הרביעי כולל מצות **והחלק החמישי** כולל שם
 אורות והם כל אורות כוללים

חלקים מסומנים באותיות אבן ובהם אבות שם ענינים הא אשר סימנו
 יכלול סוד השמות והב אשר סימנו יכלול ענין הפעולה והב אשר סימנו
 יכלול צד כל פרט ואני שנקרא שם החלק החמישי שכלל הדבור

והחלק השישי כולל שם אורות והם שם אורות כוללים
 שם חלקים מסומנים באותיות אל ובהם אבות

שעשעם הא' אשר סימנו א' וכלול אוריות השם המיוחד והב' אשר סימנו
 ל' וכלול ענין הוראתם ולפיכך נקרא שם זה החלק השני יחיד השם
והחלק השביעי כולל ארבע אוריות והם השקד ואותם כוללים
 ארבע חלקים וקראנום באריות עפי' ובהם אכלול
 ארבע ענינים הא' אשר סימנו ו' וכלול המורה האוריות והב' אשר סימנו י' וכלול
 השקל האוריות והד' אשר סימנו א' וכלול עלמיה ונעמיה וקו' וראשי תיבות
 והי' תיבות וסופי תיבות ולכן נקרא שם זה החלק השביעי בכללו הפך האוריות
והחלק השמיני כולל שלש אוריות והם הו' וז' וט' ואותם כוללים שלש
 חלקים ומסומנים באותיות ז' וז' וט' ובהם אכלול שלש
 ענינים הא' אשר סימנו ז' וכלול סוד הזכירה בעקדוק והב' אשר סימנו ח'
 וכלול סוד העקוד והג' אשר סימנו ו' וכלול ענין שדה האוריות עם הקדוק
 ועל כן נקרא שם זה החלק השמיני בכללו אבא השם
והחלק התשיעי כולל ארבע אוריות והם ו' וז' וט' ובהם אכלול
 חלקים מסומנים באותיות ע' וז' וט' ובהם אכלול
 ארבע ענינים הא' אשר סימנו ע' וכלול קשר הלחות העליונות וק' וז' וט'
 בשם והב' אשר סימנו ו' וכלול נמות השמות שבהם קושרים ומתירים והג' אשר
 סימנו י' וכלול איכות הקשר וההדר והד' אשר סימנו ק' וכלול תעלות הקשריה
 וקדמיה ונקרא שם זה החלק התשיעי בכללו סוד איסור והתר'
והחלק העשירי כולל חמש אוריות והם ו' וז' וט' ובהם אכלול
 חמשה חלקים מסומנים באותיות ל' וז' וט' ובהם
 אכלול חמשה ענינים הא' אשר סימנו ל' וכלול השגת השכל והב' אשר סימנו
 ז' וכלול עזרת השגתו ונג' אשר סימנו ו' וכלול תעורר עזרת השגתו
 וכלל' והד' אשר סימנו כ' וכלול ההבדל אשר בין המשיגים המתבארים וההאשר
 סימנה וכלול צור הכוח קשפה וצדף לדבר ולחבר והנה נאמר שנקרא שם
 זה החלק העשירי שהוא הקבלות האחרון עזרת הנבואה
 ואחר שהשלמנו העשרה חלקים לבני סעוריהם וכלול שמותיהם בסוד שזה
 יחיד ואלה הם הא' וז' וט' וז' וט' וז' וט' וז' וט' וז' וט' וז' וט'
 אוריות ה' וז' וט' וז' וט' וז' וט' וז' וט' וז' וט' וז' וט' וז' וט'
 מבא השם זה סוד איסור והתר' והי' תורת הנבואה ואחר שזכרנום בכלל
 נשוב לפרט כל חלק וחלק בפניהם שפועל מהפירות אשר ישיגו
 וז' וט' וז' וט' וז' וט' וז' וט' וז' וט' וז' וט' וז' וט' וז' וט'
החלק הא' ענינו א' סימן א' כולל ג' וז' וט' וז' וט' וז' וט'
החלק השני ענינו ב' סימן ב' כולל ג' וז' וט' וז' וט' וז' וט'
החלק השלישי ענינו ג' סימן ג' כולל ג' וז' וט' וז' וט' וז' וט'
החלק הרביעי ענינו ד' סימן ד' כולל ג' וז' וט' וז' וט' וז' וט'
החלק החמישי ענינו ה' סימן ה' כולל ג' וז' וט' וז' וט' וז' וט'
החלק הששי ענינו ו' סימן ו' כולל ג' וז' וט' וז' וט' וז' וט'
החלק השביעי ענינו ז' סימן ז' כולל ג' וז' וט' וז' וט' וז' וט'
החלק השמיני ענינו ח' סימן ח' כולל ג' וז' וט' וז' וט' וז' וט'
החלק התשיעי ענינו ט' סימן ט' כולל ג' וז' וט' וז' וט' וז' וט'
החלק העשירי ענינו י' סימן י' כולל ג' וז' וט' וז' וט' וז' וט'

יד אסר סימנים כלול
 תמונת האותיות

לצא בפרטות לנשך שעל זה רמז שלמה החכם באמרו בקהלת חובר עומד
 בו יטול ופירש גר' ישכנו נחש ומפני שזה החבור כולל ענינים זרים מאד
 מאומתנו היום בגורינו זה החללנו כי בענין גיר הפרטות אשר בימים הקדמונים
 נכשלו בהם רבים מן המשכילים כמו שיעור להם רעל באומרו בקהלת עומד
 חזון ונכשלו ואמ' ומן המשכילים ונכשלו יוען נעם לדבר באמרו לביר וללבן
 וכל הנמשך לזה ע' שאמר בו באחרית הימים יזטטו רבים ותרבה הדעת
 מפני שאמר ידמיה ביער הרע שומעו לבקש את דב' י' ולא ימצאו ויעז
 שמלכו הפריצים מנעו מאז הכופים מלבוך כשם בכתבו אכלוס כימיו
 שיברכו את העם כשם במקלש בכתבו ובמנינה בכניין והנה הפריצים בעתם
 סוג השם היו פולטים גיר ההרעה והמזיקה והיו מפסיקים באמונה כשהיו מניסים
 לנעת שהאמונה האמיתית היתה הפך מהשבתם השקדיות ומניחונם הרע
 וזה שהאדם המאמין דבר אחד ואין בידו מאזע שכל והשקול גם האמונה ההיא
 אשר קבלה בימי קדמותו אשר לא היה איפשר להיותו מאמין ווללה לבי מיעוט
 שכל שאם לא היה מקבל שום אמונה היה נשאר תמיד כבהמה בעל דעת אדם
 דאין עפ' כלום אחר הנגיד שכלו שיח קוד' ישיס נעת באמונתו המאובלת
 וילאמר ע' ש' וז' וז' וז' וז' וז' וז' וז' וז' וז' וז' וז' וז' וז' וז' וז' וז' וז'
 לכל דבר נערוס יבין לאמרו ואם קרא המיד באמונה מקובלת בלתי מוכנה
 לבי הראוי לאבן בה על פי המושכל ה' הנה הוא ענינו עומד בפיתוחו
 ובהביט אמונתו אשר קבל בקדמותו קנה נעת ממנו מקצת הפרטות ושב מביין
 וכך עולה ממדונה לאמרה מעמאעא ושכלו מרגל בכל יום ענינו ענינים
 המושכלים אשר קבלה מדומים נמשכים אחר המושגים ואין ראוי להסוד יונגין
 א' וז' וט' וז' וט' וז' וט' וז' וט' וז' וט' וז' וט' וז' וט' וז' וט' וז' וט'
 אכל נשאר בעל חלשות שכלו כמ' שאין ראוי שיאשים מעקרו אשר הצהיר
 מחלב שגיר עבדו שלא חזבלתהו שז' האמונות העצום מיד שהיא אס היתח
 עושה בן היה יתקבל עליה מאד (פרנס) מוח' ממה שהפרנסהו מלמה אכל
 היא כזונה להחיותו בחכמה ולא להמיתו באזון ואין ראוי שיזעק
 הלחם והבשר והיין אלא שהם בסח' לנצחיים שכלם מובלס הם מס המות
 לקטנם שאין כוחם סובלה כן ענין קבלת האמונה המושכלת עם המקובלת
 שזעפ' מהמושכלת מס חיים למשכילים שזעפ' עתם סובלה והיא מס המות
 לפיכך אשר אין דעתם כאל לסובלה ועל כן כ' כשנלה אדם האמונה
 האמיתית למשכיל ישיג דעתו אס סובל אס לא וזה כך האות אס ישיג בהנחל
 וכלל בשמעו סודו ולא יפיר ג' וז' וט' וז' וט' וז' וט' וז' וט' וז' וט'
 ושמלכו מלכנס בוחיות רעות דבין מיד שזה המקבל האמונה המושכלת
 הוא חכם נעבדו מעתה וז' נחם נחם עור הוגע למיך ויום ידלק
 וכל המנע נחם מבעליו בהיות כל ידך לעשות ואמנם אשר קנה סוד אחר

ויבנהל פשתומס עליו ויחשוב שסר מעליו כח מעותו ושאתה שכל בענין
 או מין אפיקורסם אל תכילהו סס חיים בן המיתה ונפשו מידך יבוקש
 סכר הזהיר שנה עליו באמרו באזע כסיל אל תגבר כי יבזז לשכל מילך
 ואל תשיג גבול עולם אשר צבלו לאשועס ונפי העשין הזה הבחן כח כל מקבל
 וסר מושכל או מקובל וקנינה ספי מה שהוא והסוד הראשון אשר תכלה לו
 יהיה מן הקלים אשר בפך מלאשר נבדך אשר לך לפומא גלגלי ובעשותך
 כן תקבל אלס חקו והמשך אחר דרכי הית אשר נותן לחס לכל בשר ומשבע
 לכל חי דעון כלומר משביע לכל מי מדענו ששד ידע כפי מה שהכיר בו
 והשתכל בענין זה לתת לאיש בקרביו וכפרי מעללו ואם יצא מפך דברים
 מורים אשר שרע הנדר אצלובן מהר יגדור מה שפדע עני שהס
 כוונתו אל אשר היה בו מהחלה ועשה כחבולה עגאשר לא ידע שכל וכל
 ישיג כוונתך בשום פעם ובזה תקרא עגר פרטות חלק ב ענין
 סימן ב כולל מהות העלית הנדר כל גבר שאיש מכין אליו עין
 שיביא אל העלית קננה או גולה שס לזיכרון לזה תהיה פעולתו בלתי השגחה
 שענין השגחה מורה על כוונה ודעון ובחירה ומי שפועל פעולה בלעדיהס
 הקואפעולס מקדחת עני שאפי אס כלל פעולתו פעולה הכרחית אצל הטבע שאין
 לו עליה שום כוונה ויחכן שאס היה אפסאר אצל כלתה היה שמה בדרך ול היה
 פועל אותה לעולם נמזון לבעל שכל או התיארה נחלופי מה שהתן מן המזון
 שכל לו הטרחית לקיים בה חייו ומן אחר הנה גם לזה הפעל עריך שבעון אכל
 קצת כוונה משועפת עס הכרח האבער והא שיכונן לאכול המזון המועיל
 אשר אין האבער מכריחו לאכול המזון כמזיק אכל הכרח הטבע שיהא מלך חיותו
 הוא שיהיה נזון לבד לו שאפי הטבע מקבל המזון המועיל ופועל בו צלמות
 כוונה וצדף שאנו בעל כוונה ואיס מקבל באותה הצורה בעצמה המזון המזיק
 אבל עס אכלו המזיק כנוי פעולתו שכוונת מעביע את הטבע היתה לשמור
 אבע הנזון מזה זמן כפי מזונו ולשמור מן העזון החזא תמיד נחללת ההויה
 וההפסד ואס מי שחצי בוונתו להוות הדברים בתק המועיל ומהפסד הכרחי
 עפע ההויה כל שכן שאפי למי שהתעלה כלל שלא שיכונן להועיל לעצמו
 בפעולתו ואס עשה כן אז תהיה פעולתו פעולת בעל שכל וכל מה שיהיה
 שאכל האנושי יותר שכל באיש במכוון אל התועלת תהיה התועלת יותר
 גדולה לפי ענינה וכל שכן שתפיקוהר חזקה ושלימה אס השתתך קצת
 מהכוונה הסכלית הלהית עס כוונתו שאפי תועיל אל המכוון מהות התועלת
 וזהו כוונה לכל משכל שכלל שהתועלת המועלת לו בהיותו עורפין נפרץ
 היא היותו טעול מכל מית הנזק האפשריים ואס הפך היה קל שינזקו בדברים
 והוא נדרש שכל מהות התועלת יותר חזק ויותר נכבד ואס נדר הפך מועיל
 לחיותו לדברים שהשועת הנפשות ועל כן כל מי שהוא מעיג המינה או חלק

שהוא אכלו קטח חסתי שהוא
 לא משיחיתו בעל חיים
 לא מעד היותו בעל שכל

עס לו חזקתו כל שכן חסר
 ענין חסר לו חסר

מחלקיה או מציגות הדבר בהיותו מכון בפעולותיו לסדר אנשי דורו ומתקן תק
 תקנות ועזר גזירות כלל לעגור פדלות הנזכרות מעלה סכניו אמר עלה אל מעלה
 עני שהגיע אל העלית יזח המזון לעס ומשם אל העלית הנזכר שלום והשעים
 ובריאים בנפס ומשם אל העלית היותם נחלים החכמה המביאה לידיח הנפשות
 הנצחיים הנה זה האיש בעשותו כן הגיע האוכל השומעין לגבריו והנמשכין
 אחריו אל תכלית התכליות בדעולת שס מהות כלל העלית בכלל הוא מוג בהכרח
 וזהו התועלת הוא שוגיע אל מה שהיה בעצמה יצירת האדם בעולם השפ
 ואס כן מהות התועלת האחרונה שכלל התועלות והנכבדות שבחן הוא השג
 החיים האחרונים הנצחיים שכוונת כלל התועלות האחרונות והאמצעיות היתה
 להגיע כל זאת האחרונה הנזכרת ואס היתה נשלמה הכוונה העליונה בה ואס
 לא נעדרה הכוונה והיתה לבעלה וידע שמשם התועלת האחרונה בכלל המעלות
 מהותית עס מציאות האדם מכנין המי להתיארה לפועל ואס תקד או החסר
 מהמציאות שלו יגיע לזה זה האיש הדומה אלו ההוה הנפסד הנה יתכן שיגיע
 לזה זה האחר ועל זה נשמר המין כנו שישג זה וישלם חסרונו של זה ואס כן
 מצד המכוון התבאר שמהות התועלת האחרונה קיימת לקצת אישי המין
 חלק ב ענין ג סימן ב כולל הכרח מציאות התועלת
 אין ספק שאחר שבמכוון הראשון כוון אל מציאות תועלת כשר פעולת התועלת
 היא הכרחית ומחוייבת שהמצא ואס מציאותה לחלק קטן מחלקי האדם מפתח
 דק בהכרחית היא יותר נכבדת אצל העס המקבל כמו שהא הכרח שיעצלו אישי
 האדם ואפי שהא אפסאר שומצא אילו הנמצאים לו זולתם ערס המצאס הנה
 אחר המצאס יאמר עליהם שהס מחייב המציאות נכחות סבתם ואפי שר
 המציאות נכחות עצמם ואשר היה סבתם הנשונה יס להמצא את האשר
 כוון אל הכלית וציר מחוה תועלתם לפי עצמותם ושאר זיפסד נחלתו בגר
 במציאותם ומחוייב והכרחי בשום בעבור שהמצאס וזהו כולל בעצת האנוש
 היות מציאות כללית מציוד ממציאו כל שמי שבחן להמצא כוון אחר הכרח
 מציאות תועלתו ומי יבא להמצא לפעו או עמו או אחריו כל בעת הפיזו מן העולם
 השכלי כמו שאנו ואס שכוון להמצא לו יצרכו והתעלותו בעולם הזה וגם לעת
 האתים היות כל זה בטבע בדר הכרחס הנשם ומי יבס שכלס להנדר שזה המקון
 צומח לתקון מכון אצדף שאין שס כוונה נופל עליו בזה ואין לנו ערך להקשות
 עליהם נאחשבותם כי כחנתן דחוקה מכונתם ואמנם אס לו היה בעבור הכרח
 מציאות התועלת לו היה שום גבר מתקיים כמו שזמר שהמזק הכרחי לטבע כל
 נזון ואס לא היה בו תועלת הכרחית לקיומו לזה נמצא ואמנם חסר החושים
 בכללם דכח המרגיש הם לתיקועלתו יש שהס הכרחי כלומר שכל אדם
 בלעס זמן אחר ושהס מעלים כלתי חסר חסר ואחר חסר חסר השתים
 הקדובים אל חיז נאדרהם העס והעצם והמועילים הם השכלה שהס דומעים

מחלקים

יותר מהדאשונים והם הראוהו והשמע והריח וזה שאם לא יראה אדם יתכן
 שיהיה וכן אם לא ישמע או לא יריח כי הנשימה שבאף אינה הריח אבל הנשימה
 ששם החיים תלויין אינה מכלל החושים והעצ התהדרת שזעף שזנואריה
 הוא מנסה ואם לא ינשום כדע קטון ימות אבל אם לא יריח כלל אינו חייל ימות
 בעבור זה כי ענין הריח הוא שיריח ריח טוב או ריח רע או בינוני והנשימה
 אם כן נכד אחר אינה הריח אבל אם לא ישמע כבר היינו אומרים נסכן שיחיה
 בלי מעש אחר שהמלאכל אינו העפע אבל אפס שאנוראים מי שלא ישמע
 לו המאכל של התעורר האורו לאכול ולא יוכל להעביר מזונותו שמו ואם
 יעבירנו קיאו כי אם טומאגדו לא הסבגלו ויהיה זה הדבר סיבת מותו על כן
 נדפ שהמעש משתק עם המזון וכמו שהמזון הכרחי לחייתו כן המעש
 הכרחי לחייתו וכמו כן נאמר בהקדש המשוש לא שידוע שמי שאינו ממשיג נשו
 ואומתם ואם הם שהם משכן חיים ותרם הנה כל שכן שזר העץ שהוא אור
 וזר בריות הכשר והלם חיים כל שכן אחר מותם ואם כי הנה הסיח מציאות
 התעלה בהכרח מציאות החי בעצמותו וכן נראה בדברים
 חלק ד ענין ד סימן ה כולל מעש הכרח המועיל
 בענין שהתעלה הכרחית לפי כוונת המציא את בעל התעלה לדמו
 סוכרנו יראה כי הכרח הוא המעש בעצמו אבל עם טוב ענין יתבאר שהמעש
 זולת הכרח וזה כי הכרח אם היה אפשר להעבירו היה מציאותו לבטל
 ואם אינה הכרח כלל מועיל לא היה מציאותו בעל הפועל בכוונה והזון אבל מעש
 הכרח הוא שאין לבקש מפעלה היה הכרח הפלוע הכרחי בעולת הכרח
 הפלוע ונתנת זה המעש היו מכלל דרכי סתרי התורה וסודות המציאות ושמע
 ענינו בכלל ידע כי המעש בזה המקום דל סבה ונא שהשכל שהמחיים האליות
 בבחינת עצמו יתשמו הוא סבה ראשונה לכל המציאות כדבר שכול שכל הדברים
 ש להם סבה הראשונה כי המציאות נמשך מסבה נסבה פרה העפע מהסבה ראשונה
 אל נמצא אחרת ונסבה לכדוהו רבליה לסבות כלם ויהיה כלמה שבין
 הסבה הנלפונה אשר אין לה סבה ובין הנמצא אשר אינו סבה סבות ואמצעות
 כללית עלות ונלוים בהכרח והסבה הראשונה היא הלא יתשמו והסבות האחרות
 שהן אחרות שהן העלול אשר אינו עלה למולתיהן שכל האדם המציא לו בפועל
 שלם אשר אין אחד דבר וולתי ויורה זה לפי הסוגים העליון אשר עליו סוג והוא
 העצם או הנפש לפי שתי הדעות ולפי המונס אשר אין אחד דבר והוא החי המגור
 או אמור האדם שגורו חמובר מעל לפי שתי הדעות הידועות והנה כל שבין שתי
 הדעות הוא סוג ולפי בעד העלה ונמצא וזה ידוע לגוי שיניע מעש הקון מן הכרח
 הפלופתי והבין מזה שאין דבר בכל המציאות בלא מעש ויך יתכן שיש זה להיות
 התורה והמצוה כלל מעש שאחר כל מציאות קתר עושים והנעם ובלי הכנס
 וש להם טעם דאיתנו נס כן מה שהם מצעדין את האדם כל שכן שיש טעם

בדברים שהם קיומו של עולם כל לתורה ולמצוה וכבר נתנו אנשי החכמה
 בספריהם שכל מעשה יש ארבע סבות למציאותו והם החומר והצורה והפעל
 והתכלית ובארו כי התכלית היא הסבה הנכבדת שגון ובענה ימצאו השלש ואם
 לא העפע התכלית לא נשלמה כוונת בעל התכלית ואם העפע נשלמה כוונתו ואם
 ק מעשה הכרח המועיל מציאותו שהוא להפעל אל מה שכוון אליו בעל התכלית
 כי תכלית עשה כלבר ואחר ק המציא לו התכלית ואם כי התכלית הוא סבה הכרח
 והכרח סבת התעלה והתעלה סבת מציאות הנמצא כלומר שלו נמצא כבר
 בלתי תעלה והכרח מציאות המציא הביאן להמציא הנמצא והעולותיו ואשר
 הוא הכרחי לו כני להפעל אל תכלית כוונתו שהיה הסבה הראשונה והיא האחרונה
 בעצמה וזה מספק בזה המקום לפי כוונת בזה החבור ואעפ"י שאיור אלה
 הענינים העמוקים יריך להגיד צד הספרים לאותם דפתיים ונחנו פה
 כוונתנו רק צדו לא להאריך
 חלק ה ענין ה סימן ה כולל הפסר הענין הנגד
 כבר זכרנו שכל צד הוא מכון מהנודה ואשר הוא מכון לתעלה והתעלה מעש
 בשמירת הצד ובהיות מכון כלליו כן הנזק מעש בהעיר תעלת המכוונת ואשר
 תביה תעלת הנגד מצדו לפי עצמותו ומהותה או קטנה היה נסכן העדרת
 התעלה ההיא כשיעורה למפעל ממסות ההשגחה וההנהגה לפי העלל והקטנות
 בעצמם ואחר שהשלגנו חמשת חלקי הראשון בפניהם נגיע בכלל צדמה
 כוונתו בהזכירנו אותם בנאשית זה החבור אשר נאענו חסוב חושב שאינו מענין
 כוונת התבוא ואמרת כוונתנו בזה היא זאת
 יעט תכלית הכליות מציאות האדם הוא בעולם הזה כני שישכיל המושכל
 הראשון שהוא השכל הראשון העליון המשכיל כל מושכל אשר תחתיו בהשכיל
 ענינו תכלית כל עולמות וכל מה שינוסף כל משכיל ומשכיל להשכיל
 והיה זה נכד ומעלה אליו ואהוב ונמצא לו מזלות מנו של מעלה מה
 המשכיל ההוא והיה מתרומה לו יותר מזולת מהמשיגה שבמיעו וכלמה
 שישכלאמרת מציאותו יתחלק מציאותו יווסף נוח בעת התגלגל נענו אם
 לא ישגל להוסיף בהשגתו אורו וכל מה תתגלגל נענו בהיותו מתקרב לזמן
 ההשגה והם ילו הזקנה והשיבה שאם הוא מזקן בלתי היותו נותן לזקנות חקה
 שיהיה הקטנה כמו שג בישושים חממה וארך ימים תגונה והוא מוסיף מ
 להיך בהכלי העולם הזה בהתקרב אל פניגותו ממנו בעצמו הנה הוא יוסיף
 הוחק מעד בכל יום ויום
 וזוה פאיש אס נזכר
 וזוה שיהיה חסד העליון וכסיו ואם חסוב לומר הנני שומע מה שיש
 קונו בשמרי קונו שומע שדך שיהיה מעלה ואם הוא שנה שדכות טוב
 שיעורוהו בנה ופלא דנפחא ומה שי עזבוהו לישן שנה עולם ולא יתן ומה ש
 שידיעוהו שאחר שזקן אין עת הזקנה וזמן העבירות שיוסר מהם נישמע

החלק

יותר מהר שונים והם הראוהו והשמעו והריח וזה שאם לא יראה אדם יתכן
שיחיה וכן אם לא ישמע או לא יריח כי הנשימה שבאף אינה הריח אבל הנשימה
ששם החיים תלויה אינה הכלל החושים והעל התחתון שצדקו שצדקו
הוא הנשמה ואם לא ינשום כדע קצתון נמות אבל אם לא יריח כל ימי חייו לא ימות
בעבור זה כי ענין הריח הוא שיריח ריח טוב או ריח רע או בינוני הנשימה
אם כן כבר אמרנו הריח אבל אם לא ישמע כבר היינו אומרים נסכן שיחיה
בלי מעש אחד שהמאכל אינו העפעפ. אבל אפס שאנו רואים מי שלא ישמע
לו האוכל שלא יתעורר הארץ לאכול ולא יוכל להעביר מזונותיו שמו ואם
יעבדנו יקראו כי אם מומצתו לא תכלה ניהיה זה הדבר סבת מותו על כן
נרפ שהמעש משותף עם המזון וכמו שהמזון הכרחי לחיות כן המעש
הכרחי לחיות וכמו כן נאמר בהקדש המושג לו שיכול שמי שאינו ממשש
ואינו מריח ואם הם שם משכן חיים מתים הנהכל שכן שור העץ שהוא מריח
ואפ. בהיות הבשר והדם חיים כל שכן אחר מותם ואם כן הנה הסבה מציאות
התעלה בהכרח מציאות החי בעצמותו וכן נראה דברים...
חלק ד. ענין ד. סימן ה. כולל מעש הכרח המועיל...
בעבור שהתעלה הכרחית לפי כוונת המציאות את בעל התעלה במו...
סוכנו יראה כי הכרח הוא המעש בעצמו אבל עם טוב ענין יתאר שהמעש
זולת הכרח וזה כי הכרח אם היה אפשר להעביר היה מציאותו לבטל...
ואם היה הכרח בלי מועיל לא היה מציאותו בעל התעלה בכוונה והוא אכל מעש
הכרח הוא שאין לבקש מפעמה היה הכרח הפלוג הכרחי בעצלת הכרח
הפלוג וטענת זה המעש היא מכלל דבר סתמי התורה וסודות המציאות ושמע
ענינו בכלל מעש המעש בזה המקום ר"ל סבה ומי שהשכיל שהמציאות
בבחינה עצמו יית שמו הוא סבה ראשונה לכל המציאות כבר שכל הכרחים
יש להם סבות הריחיות כי המציאות נמשך מסבה לסבה עד הגיע מהסבה ראשונה
אל נמצא אחר שאינו סבה לכך והוא תכלית לסבות כלם ויהיה כל מה שכן...
הסבה הראשונה אשר אין לה סבה ובין הנמצא אשר אין סבה סבות ואסבבות
כלומר מציאות תכלית בהכרח והסבה הראשונה היא הלאה ית שמו והסבוב האחרון
שהוא אחרון שהוא העלול אשר אין עלה למולתו הוא שכל האדם הנמצא לו בפועל
שכל אשר אין אחריו כבר זולתו ויורה זה לפי הסוגים העליון אשר עליו סוג והוא
העם או הנשם לפי שזה הכיעות וענין המעש אשר אין אחריו וסוג והוא אחר
אין אחר האדם שגדלו חי מנבחה לפי שזה הכיעות חיותו והנה כל שבין שג
הקצות הוא סוג וענין בעד העלה נאמרה וזה ידוע לפי שידע מעט קצין מן הכרח
הכרחי והבין מזה שאין לו כבר בכל המציאות כלל מעש ואין יתכן עם זה להיות
הקצות המצוה כלל מעש שאחר כל מציאות דבר עשויים ואכנס אצל הכנס
יש להם מעש בזה וזהו נס כוונה שהם מצדדיו את האדם כל שכן שיש מעש

בגדרם

בגדרים שהם בראיו של עולם ר"ל לתורה ולמצוה וכבר נתנו אמצי המכונה
בספריהם שכל מעשה יש דבר סבות למציאות והם החומר והצורה והפועל
והתכלית ובארו כי התכלית היא הסבה הנכבדת שבהן ובעצמה ימצא השלש ואם
לא הגיעה התכלית לא נשלמה כוונת בעל התכלית ואם הגיע נשלמה כוונתו ואם
ס פעם הכרח המועיל אחר שהוא להגיע אל מה שכוון אליו בעל התכלית
כי תכלית עשה כדבר ואחר כן המציא לו התכלית ואם כן התכלית היא סבת ההכרח
וההכרח סבת התעלה והתעלה סבת מציאות הנמצא כלומר שלו נמצא כבר
בלתי תעלה והכרח מציאות המציא הביא למציא הנמצא והתעלה והוא שגד
הוא הכרח כלל כי להגיע אל תכלית כוונתו שהיא הסבה הראשונה והיא האחרונה
בעצמה וזה מספק בזה המקום נכ. כוונתו בזה הכרח ואפ. שגד אלה
הענינים העמוקים צריך להגיד עץ הספרים באמנם בפיראיהם וענינו פה
כוונתנו לקדו ולו להאריך...
חלק ה. ענין ה. סימן ה. כולל הפסד הענין הנכר...
כבר זכרנו שכל נדר הוא מכון מהענין ובאשר הוא מכון לתעלה והתעלה מעש
בשמירת המצוות מכון בראיו כן הנזק מעש בהענין תעלה המכונה ובאשר
תהיה תעלה הנדר יצאולה לפי עצמותה ומהותה אינה נהיה נסכן הענין
התעלה היא כשיעורה למעש מפסדת ההשגחה וההנהגה לפי העצם והקצות
בעצם ואחר שהשלמנו חמשה חלקי הראשון בפעמים נגיע בכלל למק
כוונתו בהזכירנו אותם בראשית ד הכבוד אשר נמצא יתשוב חושב שאינו מענין
כוונת הכבוד ואמרת כוונתו בזה היא זאת...
רע כי תכלית תכליות מציאות האדם הוא בעולם הזה כדי שישיג המושג
הראשון שהוא השכל הראשון העליון המשיג כל מושכל אשר תחתיו בהשכיל
עצמותו ככוללת כל עצמותם וכל מה שינוסף כל משיגל ואשכיל להשכיל
יקרה יותר נכבד ומעלה אצלם וזהו צד המדון מולתו ממי של ממה מרה
ומשכיל ההוא ויהיה מתדמה לו יותר מולתו מהמשיגה שצדקו... וכלמה
שישכל אמתה מציאותו יתרחק מאתו ויוסף ירחק בעת התגלל דעתו אס
לא שגדל להוסיף בהשגתו אמת... ולפי כהתגלל דעתו בהיותו מתקרב לזמן
ההשגה וקם ימי הזקנה והשיבה שאם הוא מקין בלתי היותו נותן לקצות חק
שמיא השכמה כמו שג בשישים חכמה וארך ימים רבונד והוא מוסיף א
להגב בהבלי העולם הזה בהתקדו אל פנינות ממנו במבד העם הוא יוסיף
החוק מזה בכל יום ויום...
וחשוב שהתחכם הענין וכן וכסיל ואסו חשוב לומר הנש שומרה שגד
קונ. כשמרי קצת מציאות צריך שיתעורר משנתו ואם הוא שנה שגדו טוב
שיעורוהו נמצא זפתל דעמי ממה שיעזבוהו לישן שנה עולם בלי חק וחוק שן
שידעוהו אחר שנקן אין עת הזקנה וזמן העבירות שיסור מהם נישמור

החלק

כזה מצות קונו כח שחשב שחנה העבירות אצלו בבר מרוב בעבדו ואין
צורך לו להזהר מקונו והנה שחשב שחנה עבדו שחשב שחנה עבדו
הנמון הפועל הרבה בזמן החרות ומעט בזמן הגלות ואין לו פועל בזמן
הקנה להוציא גבר לפועל ואם יטלו מציאות כלל הקנים הוא לפי הרוב ככח
כל במחשבה לא בפועל כי הכח חלש לצאת לפועל וזה שכסדה הקרובה לעציה
בעבד חיה דתחת הדם והזקן וזו קרמל והוא גלה חס חזק שכבר עבר
עליו מחצית השחורה שעבדה קר ויכש והעפר מבקש חלקו שהוא רוב העוף
המורכב ממנו וכל הדברים הקשים שבנפשו כגון העצמות והקנים והאלל והלחשים
ושער והנמנים להם שאינם מצינים בחייהם הם מהים אפי' בזמן שהם רוחם
כל שכן אחר כן ובעצורם נעשים המנועים שהנועה בס קרובה ועל כן חלש
הנועה הקנים עם חזקה ואחר שהוא כן מה עבדות יעשה האין החלש ואם
לא יוכל לחשוב בפיו וכלבו אחר שהעבדות נמצאות בשלשה מקומות
ואשונות שהם חפה והלב והמעשה בנה השאע כוונת בזה בחלק השני ואולם
המצות אשר יחשוב לקיים יבצע שהן נמשכות כולן אחר המצות האחר
המיוחדת והיא פור הנבחר הראשון שבי הדברים וגם העציה כלל נמשכות
אחר הנבחר השני וכבר אמר חכא זל כל המצוות בעו' בפר גבל התורה כולה וכל
הדופר בעו' מורה בכל התורה כלה הנה כבד את ה' שכל התורה תלויה
בשם הדברים האשונים ואם לא יטור אדם אי זה גבר הוא הנקרא על גבול וצריך
ל' יגיע לכבודו בהבלצ' ואם יכסר זה בפס' זה אינו מספיק להשלמה ואע"פ שהוא
עובד ורחמנו לבל בעי' ואי אפשר להשגיח וזה על בתכלית ההשגה כי אם
בהשגת יגיעת השם הנבחר והנורא ומהפ' שזו ההשגה אינה ראויה לא
למי שהוא זקן בחכמה ובמעין מפני שישג בחכמה וזאת הדברים על בורין
וישיג במעט שלש על וחזק בשם הסכימו למסרה לראוי ולמנועה ממי שאינו
ראוי ומפני שאין כלל בעי' שוות נדון פרטות ואמר שיעי' חזק כי אל תניח
רבים כדי שלא יחשוב גם כן היודע את השם שכבר פטר עצמו ובעלמה שקדם
בהכרח לבעי' בהיות כלל יודע את השם וכל הראוי הוא לשמור שתי השמיות
ט' וזו מקיימת וזו אית' בגזירות הנפ' והנפ' ששעה צריכין זה לזה
וכמויות כלות על הנקודה ט' המציאות לשניהם יחד בזמן אחד ולפ' שהאות
המה לנפ' והנקוד לנפ' שהיה הקוד מוטע את האות והאות מהנוקע והמוע
להגיע את שניהם כוונת לשכל המעיד הנפ' והנפ' יחד והנה בגזירות
אדם נאמר קבלה אחר בליעת השם צריך שימסרנה לנפ' הפרטות שהם
אם לא היו אלו המצוות והעבודות צ"ס מקום שכלם העבדי החזק נקב שרין
ממקום אדם ובעי' שחכ' בהפרדה כוונת אל נתינת המצוה אלא שזה
בשכל אדם וזו בשעף שכלל לה עם אנושי ואחר שזה כלל שכן שזר
המקבל השלם לא יפירן שוטג' אכל שיהל בכל כח לעזר פרטות במקום

הציון

החלק הב

כלך לפי הדור והזמן י"ח
סימט אזהרותיו וזמניו חלקיו
חמשה ועשרין
כל מצוה ואצוה מן תרי"א מצות אשר צוה לבי משה רבינו צוה על פי יוכנס
שנ תורה צוה לנו משה מלך היא בכלל חבורה קטורה בסוד תורה שהוא
צמח מפי תרי"א וכן קצורה זכר את יי' להיך תצא וכן ויראת מלך יי' והוא
סוד יראת שמים וכן כל יראת יי' ראשית דעת חכמה ומוסר אילכים בזו'
והנה הנע שנאמר מן תרי"א מצוה והס' קצורה הקלבה הראשונה בוי'
בתכלית המעלה שאין מעלה אחת והוא סוד יגיעת' ואם החשוב להגיע אל
תכלית הנאריך להיך שכל נפרד וזה נמנע מכלל העל אמר' אבל צריך
שהנעמונה מה שאין ראוי להיות שכל בו מצוה היותר בעל צלם להים ובעל
ימות להים כל משיג המושכלים ומנהיג הכחות החזקות העבדות הלהיות
שכלל גזירת אדם וצוה הורה אל החזיק טובה לעצמו שלך נצות בלוע
להשג' הרבה לו להיות שכל כדמה בעצרת איש' והלה השני הוא בתכלית
הפחיתות שאין אחר נפחיות והוא הסך מידעת' שהיה האחרון ממנו בתכלית
בדומה והוא שאם תהיה שכל מידעת' לעצמי מכל צד ואכל פס' ואין לך
עליו לא מנוה מקובלת ולא מושכלת הנה אצוה כמי שאין לו לזה ומי שאין
לא לזה ומי שאין לו לזה אינו אדם וכמו כן אם יש לך עליו אמונה מקובלת
בלתי מושכלת אצוה תלוי בין אצוה והשקד שאיך יגיע אם קבלת אצוה
או שקד ואם מי אצוה ואצוה עובר לזה לפי קבלת אצוה עובר לזה באצוה אבל
אצוה לא בעצם זכנו שנבנות מקרית כן גמולך מקר' ואם היא שקד
ואצוה עברה על אצוה אצוה אצוה לשם לזה נצת אצוה עובר על אצוה
ואצוה חושב לנבול לזה על כן עשך גמול אצוה וזו אצוה חושב לנבול
בעבור עבדות כן ראוי שתחשוב שאם לא תעשך נבול אצוה חייב לעשך על
הסך עבדות אשר אין לו חפץ בה ואם כן אין השלימות העליון המבוקש ממך
מקבל אצוה בעצמך האמונה כי אם בצידי מציאות ויחולו ויחולו בלתי
נפ' ובלתי כח בעצמך באמונה מקובלת ומושללת ואם האמונה האשונה שלימה
עמך כל מעשיך יהיו לשם שמים ואם כן חסדה ממך כל מעשיך יהיו לשם
שמים וצפול שם כן ל אזהרות הוא שמים לצידי כרך הכסלית וצו הראשון על עמל
והוא בעצמך עמל על חסדו וזמניו על חסדו וחזיו' כלול זה על עצמו
זה על עצמו והוא שמים אצוה מכלל במבטאן על שמו יעלה לם
אצוה שם זכה ונקמה בלשם והוא עולה זה אצוה מיומנים שלש אהם סימנים
יעל' וזו אהם סימנים עלה וחס' אצוה אצוה ופסח האחר כוללת ויעל'
שהיא אצוה האצוה והשגת כללת יראת' שהיא אצוה הפסח וזו אצוה
שתי צדדי אצוה הקלות הנבירות באמונה אשר לא נכלל מעשים הצדדי היות תורה

הנפשות

השם
הפסח

על חסדו

השם

בבית אב יחס לו יתק ויקראו יתק ואלו מחשבתו אינה כאלו נמיון
אלו חמא בודדהו בלבד עבר עליונה וכל אינו נכון כי אם על המעשה
שאלו חסד לעבור עברה אינו נכסף על מחשבתו עני שילאיה לפועל בעבור
הכר להפך ועל זה רמזו וזל מחשבה טובה הקבה מפרצה למעשה ומחשבה
רעה אינו מפרצה למעשה עני שיעשה מעשה זה מכלל אמות הרחמים ועל
כן אין התכלית הנחשבת ובנדרת נכרת כלת המעשה והמעשה הוא המציא
התכלית לפועל כפי מה שאנו מחשד ולבעל השכל הטוב כבר כללית לו סוד
כלל כל המצות באמת נכרים לפי הענין

חלק סימן י' ענין ב' סימן פ' כולל מהות העלית המצות
נאמר שכל מצות קטורה בחזיתו והעולם כולו לעד שכלו קשר קצתו בקצתו
יהיו כלו איש אחד באברהם ונתן בשמות ונתן האדם לענין שכל אברו נקשרים
קשר נקשר ופסוקי התורה לערים של שים שאלה נקשרים באלה ובעבור
מהות העלית כל מצות ומצות נאמר שיועץ נס כן מה קשרים הנקשרים יחד הם
הנכרים מהות העלית מציאותם והקשרים זה בזה וזה שהתעלית במה שייחון
בו העלית יתקן שיהיה נאמן בגמלת הענין או בהכונן או בשלשם או
בקשרים יתקן בענין המצות שכל מצות ומצות עולם בפעולה יהיה התעלית
בה ענין מציאותה בעבור ענין המצות ואולי אחר כן רבץ אל העלית אחר
סממנה והוא המצות העלית רבות לפי כוונת המצות אלה יתבאר התעלית
המצות שכל העליתיה היא המכוננת האמונה מה ית ונכריהו החכם בעל
המורה זל ענין זה בענין המצות אלה המכלל נאמר שיועץ מספרו העבר מורה
בנבוכם בחלק של שים ונענה משם ואחר שהמצות נקשרות זו בזו כבר התבאר
מהות העלית שכלל בעבור הקשר אשר בניהם ובין איעץ השם ועל כן הזהירו
הכוננים זל על המצות באמת הוי זהיר במצות קלה כחמורה שאין אלה יודע
האין שכן של מצות

חלק סימן ח' ענין ג' סימן ד' כולל הכרח מציאות העלית המצות
נאמר שאלו המצות המצות היא להמשיך בעבודתו לעבודת ה' ולענין לשמור
ה' אם לא היה מציאותה הכרחי לפי טבע האנושות לא היה ה' מקדמה להשגה
ואחר שיתעלית היא רבליה במצות העלית אלה התעלית הכרחי ונתן מציאות
המצות והתעלית נחלק לחלקים ומעשים קצתם בעולם הזה וקצתם בעולם הבא
ואם כן אמר התבאר כי שזה הקשר רבליה כל קשר הכרחי מציאות המצות
וקשר הכרחי מציאות העלית וזה מציאתו אין טורח להאריך בו

חלק סימן ט' ענין ד' סימן ו' כולל ענין המצות
המצות והתעלית בכלל
בבית אב יחס לו יתק ויקראו יתק ושומר ומצותו נאמן הוא אומר

ראו

ראו לאמר עליו שבעבורו נבא העולם ואלו אחר וימי ראוי לאמר עליו שהעולם
נבא בענין יתבאר מהרה שש ענין נאמן מציא מבעד צל מציא לפועל מצות הכרחי
ומצות לוב וזה שאם לא היו המצות מכריחות את האדם ומצות שבות ענין לך
כלל בעל חיים חייב ויודע להשיע נאמן האדם ולפיכך לא היה איפשר מבעד
מצות מלצות החסדים ומחשבות ענין מותרים ענין שסודר כל חסד במדרגת
המוסר ונענין שישתנה ענינו ונאמר יוסף על שמואל רכון וזה כלל הוא
החטלה להיות בגי שיעלה הענין הטבעי הכולל יצירת האדם ברום הענין ישרה
הנויה ויהיה כל איש סכל כחמה לבעל שכל ענין ששכל המכון באישים הוצאים
מהם לפועל ואחר שהוא כן הנה התבאר ענין כל מצות בכלל ואעפ"י העלית וענין
הכרחי מציאותם זל המצות והתעלית הכולל המצות

חלק סימן י' ענין ה' סימן ז' כולל הפסד הענין המצות
אמר שיועץ שהכלית העלית במצות היא להביא את בעלה לבי חיי העולם הבא
אם כן הנה הפסד הענין בנני הניית מציאותה על זה רמזו באמרו קיי מחשב
הפסד מצות כנגד שטרה ושר המצות כנגד שטרה ושר המצות כנגד שטרה
צוה כי המצות צוה הפסד המצות נבונה סבת הפסד חיי העולם הבא
אשר הוא הפסד אשר יאמר למצות אבותו ענין לעולם נאמן אפי"ן
הפסד מה שחורוץ בפניה לעולם ואחר שהקדמנו ששפתיים האנושים
הנכרים על ענין הכרחי ואם מועיל אדם לכונן נאמן לנכר ענין נאמנה
החלקים הנאמרים בענין

החלק ה'

סימן א' ענין ו' סימן ח' כולל חלקי ו' ענין ו' והתבאר
בן חלק סימן ז' ענין א' סימן ב' כולל סדר השמות
כל לשון ולשון הנמצא מהפסד בכל אומה ואומה תיך לחבין שאין הכוונה
במצותו לפי טבע האנושות לא פלי להענין הענין נחשב בפני מנעם זה
כאיש זל נפש זה הוי האחר והיה הלשון עם חמשת מקומות הפה בלי מוסר
לפעולת ההענין הנחשבת כחיה גרל כלשון לשון האומה המוסרם והנה נודע
ונתפרסם לכל שהלשונות רבות אינם פחות משבעים ואם הם יותר אינו נאמן ונס
אין דחוק ענין ששם היה הכרח כי כל שהיו האומות יותר יתחייב להיות גם כן הלשונות
יותר ואז חייב אפרשים המקור כל בענין אומות שהן רבות בענין שבעה
או שבעים ופלא בשבעות קובל למצא על דבויס בלשונות והכולל אומה מציאות
חיים שני חקיה וצורה ענינה וכלל לשונה בכלל חקיה אומה הענינים הנאמרים
בנפש כל האומות ונכסף זולתה בכלל ובפרט כל יצאים המקור אחד ואפשר לומר
עליוס בכלל קדם על בונה אחת כללית השונה אומה הנמצא בס מציאותה ואלו
זשערה בענין לענין רחוקות ועליו הפל הדעת הלה יהיה עליה נבא לכאן
נבא את בחלק ממצות המצות הטבעי ולא יהיה בכלל בעולם שזה נאמן ואעפ"י
ענין קיים אפי"ן ששערה השונה נס היה לפעמים השינוי לכרח ענין מכללית האין

נפי שהאומות הנכדלות
בחקיקה ונאמן וקדם
כן אינם כחור משבעים

מצאן כי אם במקרה יכ
שהמקרה רבונ מלכין
זה טבע ונענין הענין
שישנה מצד הטבע
בזכר לעם

כן לאה בחות מיוחדים
ועלם

המצאות

[illegible]

מחמ

דדל

קרמור

בכל שחלקין כל זהירות וכבר גרס הפזר קשרה לזוהר מיוחדת שפועל
על פני כל הארץ וסמך לשונה ולקבר לפי הלשון שהיא קרובה לה בשכנות ער
שהיה זה סבה להאריך שגשבו בארצות מעלת הדיבור לישמך נשתתק
האומה המיוחדת במקום מיוחד שכבר יהיה הקבוץ ההוא כולל כל הלשונות
אשר באין ויהיה סבה שכלם יבדו בלשון מוסכם בעהם וההיפך כל לשונות
הארכיות שהרכבה אחת אחר מהלשון רבליה הכוונה בה להשתק הכוונות
אנפא לנפש עש שכל איך הזמן לא יענו בעלי הלשון אמר צבתי אי זה
נבדבה ביה אלשון פלגות או איזה הלשון פלגית עש חלק שלשון ההוא
ועש"י זה הדיבור קרוב לגושלל לשון שכבר יקרה היום לאי שמדבר לבד
בית הקטנים בשאר לשונות ומרעילם בכך שהם יחשבו שכל מה ששומעים
לגבוי אל שלשון אחד ואנפא שהיה צריך להאריך יותר בסגרי הלשונות והיינו
יכולים לבלות בעניינים (פלא אל) שהיינו צריכים אל ארצות דברים ואיך
הקדמות דבות בני לאמה עש"י סתריהם גמולתם ברובים בנה ומסכן ער
כאן גמא שאמרנו גם בכלל לפי כוונת הצדד הזה הנדור
חלק סימך ל' ענין צי סימן כ' כולל סוד
הלשון המיוחדת שכלל הלשונות הנה כבר חודענו פעמים בכלים
בלשונות ובארנו שהשפע צדי המעלות כלן ויהי סבת הצדקות והוא המוליד
זוהר וכן הכח אל הפעל ואמר שהוא כן צריך לסכל אצלנו עוים אצלם שוים
אחר שכלם הן פעולות ואמר שידוע הוא שהם שוים אצלם ומצדן הם שוים
אצלנו ומצדן שוים אחר ששארם הוא פסגה רבליה אשר הוא הנותן בו ערות
פנימיות והם ההטות לגשש כלות מהדור וגם אחר שההטות שורה הכל שורה
בא שפה הכל בן הלשונות יהיה בלמות ההכל אשר בן האומות ובנימיות
ההכל אשר בן מלכס ויבדו שכל האומות שהיא בעלת תורה ומצות וחקים
ומשפטים צדקים יותר מכלם ויהי נבמות יותר אצלתי שמשפיע על הכל
וכל זה צדד רחוקה האומה וכן הכוללות העומות היתה יותר דחוקה וגם
הוא אגב לשונה להשפיע הקד שהוא השפיע אלה האומות הדבור הכללי וגם
הרעש באומות שאומותיו היא האומה בלשונה אשר קבלה תורה ומצות ופניה
אין שם אומה ומחשבותיה וגם שהכל מורסב בארצותם כד איך צריך להבין
על זה השם בן ג' שעיניו היה אצל השם שפועל מעולה מאד הצדד שלשון
גם בן ג' שעיניו היה אצל הלשונות והענין שכלשונה של אומה האחר המיוחדת
אברהמה כל מה שאמר ובמקרה הוא לכתוב בלמה שכתב ולעמוד לא שמה
שם ומשפחתו על קול שפועל באומות אבסם בן הויסה צדד נפשו ללבד בן סבול
אנפא והסתר אל אלהים שפועל אומר או אחר אלהים הנה נכתב בלשון הקודש
שחלק נפשו שפועל על דיוסן ויחזיק אים ואמר אומות אלה הנה אלה האומות
באשר אלה לזאת תעלה ואחלה אחרת ואחלה אחרת

کمال

לשמים בשבחן חס
רוחצת שכלית וחס
לפניה דמיונות
קמעתה נחלה לשם

ואת ווסל כ' אס על עתם הנמצא ועל ארץ הנמצא גם לין סקר נוסל כ' אס
 הפנים והעצם על המצאות הכלל. השכל עכין מורה על החיות מוכח מפני העולה
 וכל עליו מורה המצאות הכרחי שהוא האמת וכן החידוש התייחסה הפעולה אל
 כספה מכיוון באמרו ויהי להם כי טוב ועל כן השבע המכיר ול הוה חלוצה שיהא
 נמצא בלתי כוונה מכיוון לל זכר כי טוב וזה סוד נטול מעבן מן היום השני
 ואל יעקב למדו יהי דקיע שרש המים וכן ואמרו יי' כן שהרי זה יורה על כוונת
 הציון שהענין המור כי טוב כל קרה לו מפני גבל שגמל ארץ שכן וצ"ה המים
 והוא יצר שהרתיב ימציאות הדקיע אשר שהתלה המצאות ונהיה נצלה בין המים
 העליונים וכן מים התחתונים והלכד ההוא הורמו ביום חמישי שהוא יום תשורת
 ליום שיני שבשני פעולת מים ובחמישי תולדות המים וכבר נבדל ונולד כח לאדם
 שיהי וידמו תבנים כד נמצא לעצמו נבדל מי שהשלים לו טוב להיות טוב ועם הטוב
 השמחה הרע והרמוץ נק' הדעת טוב נרצו נרמו לשיע כחן שנבדלת אשה נבדלת
 שטן עמה ויבא גם השטן צרכם בלתי מבין בביתו ובא על חוה אחר היות עמה
 לו עליה והטיל בה כח בלתי נקי ובלתי מקובל הלא מקרה הוא מקרה לילה קדי שמו
 וזה המצוא מפה סדוהה היא כח הנלמה מפה פאמצעית וזה הסוד יגלה לך ברא
 חרמוס ואשך ובשרי כי מפה סדוהה סופה חרמה חלוצות בשרי והרמוץ הוא יושך
 ראשי וארה תשובה עקב אור נשנים ידוע ולפי מה שרמזה אס תדע להשיג השגות
 למענות השתכל בגופים וגאונות שבשר נגידן הנפלאים ובקורס ובמעמס
 ובתנועות ובשמותיהם ובמספריהם ובחלקיהם ובחלקי חלקיהם בהרכבות
 החושיות ובאופנים בעצמים רבונתאן תבין יראת יי' ודעת להים ואי אפשר להזין
 בשום זירת האדם כי אין קץ לחכמה לכל הדמונים ומספיקים והוא שילשו בגמול
 העולמים ומה שמתלה להם ומבטנו ולמטה הוא בגמול עולם התחתון וזה
 ממנו נבדל ובנו נבדל בסתרי גלוי עריות וכסוס שפיכות נמים ובעבודת על ועל כן
 בזה המושל והרוב שהוא בעל זה השכל צופה על סוד ברית מילה שכולל שכל
 על ושפיכות נמים וגלוי עריות וזה היא הברית שכתב יי' אלהינו שנחגג ונעצרה
 זהו חזק וזרע שרש עבדו לבדד ממנו לה השלש עבודות החמורות שבתורה שגא
 לנו בעצ ברייתו מצאיות העולם התחתון אשר אין להם סוף בן כלן שאין להם
 סוף בנה שחולף ממה שכל עלו שהענין אשריו וזהו הברית לוסון שסוף יבוא
 אדם לעבוד נחמ מליו העבודות שזכור מצות מילה שאת שכתב יי' עליו עמים
שגמל עליונים ראשונים וזהו ימים הילדה ואחריון כל הנבדלים כס ועל כן היה יום
 ומן הברית אחר נלול יי' וימים והוא השמיני שהוא היום שבו נבדל ובו נולד והוא יום
 ברייתו ואם נקד ברייתו ולא היה לפני זה לא היה ביום ברייתו וכלו היה ביום ברייתו ואם
 מלך היה יכול לסבול כל הן נבדלים עמים עליו והיה ראוי שכלו היה נדון ביחס מן
 ימים והיה נחמל במקום המקומות המצאות והוא לו עתים לחמול בהם והיה
 נטול גם הענין וכלו היה אחר ימים גם כן היה צריך להיות ענין ביום מן ליל הילדה

[illegible]

ענין סיפור: על יין עמו
 יא חיי עין וצד חובב עם

חלק סמך על ענין ד' פיון א' כולל בכל חסדים
 וע' שהמספר הכולל יעלה אל א' בכל מה שגדלה להשיג וזהו שכל
 אותה היתה נגד א' מזה השכחה וזהו ערך כללם ומקדור תחילה בכל
 המעשה לאורך המספר השניה בכל הוא ש' ואחר שיעלה ב' עד הכל

שֶׁמֶר

שמעוהו יתמיד ואם הוא נכבד מובן לו בלש מוכח לו השתחוו וכל חקקהו וטעמו
על לשון לך כי יאמר לך העלמות חמדה על כל פנים והענין שכל הכבודים
הנתינים בלשון שם המספר גשון יוליכו נעקד ענין והם הם יהיו ענין כענין
זתאמר שכל שם ענין זכר ונקבה ודעת למצוא בכל המספר שניהם ועל שם
כן שם זכר ונקבה יאמר זה זכר היה לזמין שם על כך וכן ראחאם ענין זה לה
ומי העלמות המבוקש ובלבד שתשמור דעתך מחזקיון שלא תמצא הכוונה
הלכה בענינים נעלמים כי זה הענין הנה למצוא זמנים והוא המספר שם
וזמנים בלשון מה המספר שם על שם הנתינה וזכר ונקבה וזמנים וזמנים בלשון
יון זכר ונקבה העלמות כן הכוונה שיהיה וזמנים שיהיה בשם לשונות כן ענין
ורע לך וענין ממש וזמנים זה אינו ממש מזה והוא חזק אלס וזמנים בלשון שם
שהוא שם לבד מה שהיה שם לזמנים בלשון אחד מהלשונות שמוצאות שם זה
בלשון יון כי בלשון זה המספר נמצא שם זה הוא הנל בעצמו והדוחה
בזה דוח נגד שם לא היה זכר מהות השם הכתוב בזה אינו בזה מקומות
יתנה לך סודו ונסתח מבח השמות וזה כי פירוש כי בלשון זאת לזמנים
אם בלשון הוא בחולם יהיה ענין שם אחד ואם הוא בשורק יהיה ענין רבים
והם השנים והנה הנתינה במספר זה אל הרבים בין בלשונות בין בלשונות
ועד נתינה לך מזה אם יקרא לשונות שזה השם נופל על לשון שני עצמות כן
השם השנים בלשונות יאמר זה עצמות בלשון ועל כל פנים נדון והוא
שקוראים שם בלשון שם פורים ואם כן הם שם פורים וזה המור בלשון
בלשונות השם בקראם שם השנים קעוביאה ושם היסודות בעצמות הנחלקים
לשם חלקים לשורות חלק אחד עולים ואם ועבר חלק אחד ידנים קראום בשם
בשם אחד שם השנים והוא שם ביה וזה הנדך המצא בלשונות נתינות
ובעקד לשונות יתר מכלל ואמנם המספר הכולל כל האותיות בלשון
שם בלשונות עולה מן אל נתינה חלק וארבע מאות ושבעים ומאה שם זה
וחמש מאות פחות חמשה ומספרם כס' חמש' ארבע' וכללם יצא וסודם מלכות
ואם תעשה מנעך קצרים שם זה יעלו בלש פירוש וסודם שלמות ואם תעשה
לרובם שם בלשונות הראש והחברים עשה יצא המצא פורם שר נתינות שהוא ואם
תמלכות והנה עלה מנעך גמולו האדון שלש שנים וחמש מאות ועל כל
לתינות לך וארבע מאות ושבעים וחמש חמשים ועלו ונתת לשים והשם מאות
והשנים וחמש מאות פחות חמשה וכל שם חוזר לאחר הרי חמשה פחות
חמשה ונתינה עקב כללם והוא ממשותף לו נתינה למספרם עקב שם
המספר עליו אבל יצא כלל בלשון בלשון וזמנים לפי מציאות שם זה
בית אחד בת כל ואחר בת כל היה נתינה שני שני שני וזמנים וסוד
הכלל היה ממשותף וזמנים וזמנים וזמנים וזמנים וזמנים וזמנים
וזה והנה יצא כלל שנים שנים שנים שנים שנים שנים שנים שנים

והכלל הוא שכל השמות בין העצמים בין המקרים נחלקים
שלושה כללים על צדדים חלקי וחסדי וחס
ואם פירשם בקצור הגדלים הם השמות בין עצמים
בעצמם ובשמות כן שם מרוח ורוח ממים ימים מעבר ועבר מאש וכן נפרסם
זה הוא שאין כל אחד הוא חברו בפעל ופעל הוא וחברו עתה אחד נבחר
פעלם ואחר אחד והנה נבחרו בעצמם מצד צורתם בפעל ועל כן נבחרו
בשמות יולאם בשמות האש הנה שנתה שמו ניקרא רוח לא מפני ש
חברו כי חמר האש הלא בעצמו חמר הרוח אבל מפני שנוי צורתו והנה
ידמה זה הכבר מצד השנוי לקויות מציאות השם ובעצם יחד נבחר נמשך
לא שהאש כבר הוסס שמו בכלל ולא שנתה כי אם בה שנתה חלק מכלל
והחלק הוא אשר השתנה מצורה לצורה ומשם לשם ועם כל זה לא נשתנה כל
עצמו ולא שמו בכלל ואם כן מקרה הוא שקרה לעצם השם וזה שמו עמו
וכן לשאר הדברים כלם והנרופים הם שהשמות רבים והענין הכולל אחד
בכל הוא אחד בן דרך וצרכי ענינים ואיזה והוא הקדים קראם שוים
בצורתן ונחלקים במציאות והמשותפים משותפים הם הפך הנרופים והם
מה שם עליהם אחד והענינים רבים משתנים ומפני שיהו בגוף והאש
והמשותף הפכים היה הנבחר למצד מצביל בן שנים והמשותף קראם
המשותפים שוים במציאות ונחלקים בצורתן חלק כלל ואמנם המשותפים
נחלקו לששה חלקים יש מהם משותפים שנקראו צמחי השתף כענין אחד
והוא הקנין ששם השם בשם נחלקו ונבחרו בענין הלא הבדל צמור אחד
ששנים שני עצמים שאין בין עצמותם שתף שורה שבעו נשתתף להקין
ששם בזה השם המיוחד ויש מהם משותפים והוא שיהיה שום ענין
מעצמו ששם העצמים שהשם על שנים אחד או עצמים רבים והשם ההוא
המיוחד לקראים בו מורה בהם כמה על כל אחד מהם מצד שם משותפים
בענין ההוא ואשר מקיים להם בעצם הנקרא בשם זה הוא בעצמו המקיים לזאת
מכל הנקראים בשם ההוא המשותף להם בהם כמה על כל אחד מהם החי שהוא
שם נאמר בהם כמה על כל אחד ועל חמור ועל שור ועל כל אחד ואחד מבעלי
חיים מבעי שהוא ענין חיות נמצא בכל אחד מהם הוא המקיים עצם כל איש
ואיש מהם כי החי הוא ענין גמול וענין זה הנלמד הוא משותף לכל החי ויתכן
לומר זה גם כן על כל מה שהוא סוג או מין או איש ששם הבגל עליהם שורה
בהם כמה ששם השם בן ענין הא מעמיד כל מעל עין וק המין שהוא אדם וכן
המכבד שהוא הבגל והוא מעמיד עצם אדם שנקבע מוכר ויש מעצמו נבחר
מרכב נחמד משתף ומבגל מין ממין מאשר בשותף תחת הכבוד
שכל סוג כולל תחתיו שני ענין לפחות ועל כל השם המוסס כולל סוג או מין
או הנכלל האורים על עצמות מהותיגבר ולא זיה על סוגה ולא על מקרה

ועל כן

כל

והכלל הוא שכל השמות בין העצמים בין המקרים נחלקים
שלושה כללים על צדדים חלקי וחסדי וחס
ואם פירשם בקצור הגדלים הם השמות בין עצמים
בעצמם ובשמות כן שם מרוח ורוח ממים ימים מעבר ועבר מאש וכן נפרסם
זה הוא שאין כל אחד הוא חברו בפעל ופעל הוא וחברו עתה אחד נבחר
פעלם ואחר אחד והנה נבחרו בעצמם מצד צורתם בפעל ועל כן נבחרו
בשמות יולאם בשמות האש הנה שנתה שמו ניקרא רוח לא מפני ש
חברו כי חמר האש הלא בעצמו חמר הרוח אבל מפני שנוי צורתו והנה
ידמה זה הכבר מצד השנוי לקויות מציאות השם ובעצם יחד נבחר נמשך
לא שהאש כבר הוסס שמו בכלל ולא שנתה כי אם בה שנתה חלק מכלל
והחלק הוא אשר השתנה מצורה לצורה ומשם לשם ועם כל זה לא נשתנה כל
עצמו ולא שמו בכלל ואם כן מקרה הוא שקרה לעצם השם וזה שמו עמו
וכן לשאר הדברים כלם והנרופים הם שהשמות רבים והענין הכולל אחד
בכל הוא אחד בן דרך וצרכי ענינים ואיזה והוא הקדים קראם שוים
בצורתן ונחלקים במציאות והמשותפים משותפים הם הפך הנרופים והם
מה שם עליהם אחד והענינים רבים משתנים ומפני שיהו בגוף והאש
והמשותף הפכים היה הנבחר למצד מצביל בן שנים והמשותף קראם
המשותפים שוים במציאות ונחלקים בצורתן חלק כלל ואמנם המשותפים
נחלקו לששה חלקים יש מהם משותפים שנקראו צמחי השתף כענין אחד
והוא הקנין ששם השם בשם נחלקו ונבחרו בענין הלא הבדל צמור אחד
ששנים שני עצמים שאין בין עצמותם שתף שורה שבעו נשתתף להקין
ששם בזה השם המיוחד ויש מהם משותפים והוא שיהיה שום ענין
מעצמו ששם העצמים שהשם על שנים אחד או עצמים רבים והשם ההוא
המיוחד לקראים בו מורה בהם כמה על כל אחד מהם מצד שם משותפים
בענין ההוא ואשר מקיים להם בעצם הנקרא בשם זה הוא בעצמו המקיים לזאת
מכל הנקראים בשם ההוא המשותף להם בהם כמה על כל אחד מהם החי שהוא
שם נאמר בהם כמה על כל אחד ועל חמור ועל שור ועל כל אחד ואחד מבעלי
חיים מבעי שהוא ענין חיות נמצא בכל אחד מהם הוא המקיים עצם כל איש
ואיש מהם כי החי הוא ענין גמול וענין זה הנלמד הוא משותף לכל החי ויתכן
לומר זה גם כן על כל מה שהוא סוג או מין או איש ששם הבגל עליהם שורה
בהם כמה ששם השם בן ענין הא מעמיד כל מעל עין וק המין שהוא אדם וכן
המכבד שהוא הבגל והוא מעמיד עצם אדם שנקבע מוכר ויש מעצמו נבחר
מרכב נחמד משתף ומבגל מין ממין מאשר בשותף תחת הכבוד
שכל סוג כולל תחתיו שני ענין לפחות ועל כל השם המוסס כולל סוג או מין
או הנכלל האורים על עצמות מהותיגבר ולא זיה על סוגה ולא על מקרה

מנהל

043

စောလှိုင်

חלופים יתכן שידין טרבות שלמות כמו אגיוואן ואננוואקס והם ויתכן
שיחז באמצעות מחבורות אל שמות ואל פעולות כעין חמדת ומעשי חמדת
ומעשך חמדת ומעשט וכן חמדת ומעשיהם נש' נע' ואש' ינך' ואשך'
וכי' אל' בס' י'ש' שנקרא אל' הכתובים בשם עשרת הקועם מפני שהם פס'
לעשה ואם תשים הכלל בין זכר ונקבה ויחיד ורבים כמו שהשמע יעלה לב'
כננים בהרבה שכן ראוי להשלים כל הענינים הנמצאים בגבור ער' חלקים
כמו ש' בחלק' מה החלק סגור ואלהה' ויש שמות מורכבות הרכב'
מסוד' וענין השמות משתנים כשנשים דברים ונכר חלקים המצדקת'
לחלקים רבים מאלי' וענין' לו היצעו' אל הכלית וכלו' יעור' עולם שאין להם'
קד' ואננו ואננו כ' ענין השמות כ' עולה בש' לפנים מה שהשמע נעלה'
חלק' סימן' ק' ענין' ב' סימן' ב' כולל ענין הפעולות יד'
אמת שבס' זהה על מצדיות עתמי' או מקד' והפעלה ז'נה לא עצם ולא מקרה
ולא עכ' מיוחס אל ענין' נאמה מה מה שהשמע והוא זה' גע' שהפעלה י'
אמנה נמצאת בשם ויש ממש' גמלת בפועל' כש' אמנה טבעת ויש ממש'
מלכות' ויש ממש' מקד' ויש ממש' ויש ממש' חלק' לשני חלקים קדו'
ורחוק הקדוב הוא שקדוב אל הפעל' אחר והרחוק הוא שרחוק מהפעל' ולפי'
יכנסו ענין' קדוב וניחוק ענין' בין הקדוב ובין הרחוק באחד חמדת האדם הרחוק
הם היסודות והקדוב הוא שכבד' ונע' נקרא קד' והוא ממש' חס' מה שביניהם
ואמנם בפועל' הוא כאומך האדם כותב' גשעת המעשה ש' הוא שפעל בפועל'
וכן כל מה שפעל' הגוי' ואמר' שאין הפעלה לא עצם ולא מקרה כי אם יחס
מל' מה יחס אל הפעל' שפעל' אברה' ואל הפעל' הגוש' וזהו וזה ז'נה עצם
ש'נה נק' ואם י'נה כ' גוף ש'ם הוא כ' ז'נה פעל' ואם ואמר' היא כ' פעול'
ועומד' אם כ' היה עצם' רק יתכן לקר' אתה על פי' היחס באר' שבו יתאר'
הפעל' הנמצא בעצם' נושאו' או המקרה' ואמנם הקעלה הטבעית היא'
העצמיית' בין כ' ממש' קדוב' כ' המוכן' לנצח' לפעל' בין תמצ' בפעל' כ' כ' כ' כ'
טבל העופים המורכבים כיום כוכבת' אמנם אמנם ועמ' וקלות במורכבים
מורכבת' ממש' מורכב' וחמימות' האש' לחיות חמים' ועל' זה נאמנה'
ז'ית זה לז'נה וכי' אל' בש' ואלה הענינים נמש' הנמצאים בפעולות הטבע'
יקראו מקראות' ויש קראו עצמות' כי יחס עצמים' אבל קראנום עצמים'
מפני' היותם מהמ'בים עם העצמים' הגוש'אים' אותם כל' ימצאו' בל'מה גפעל'
כל' כ' והשחרות בזפת' וקראנו המקרה הקורה לעצם' עת' מהעת'
ועת' געור' ממש' כ' מ'ם' למים' וכל'חות' לז'נה' וכי' אל' בש' מקרים' עת'ים'
אלה והעצמים' להם' הן הפעולות הנמצאות' בשב' וקראנום עצמים' ונמצאו'
מחז' הטבעיים' באלה המקריים' הנכבדים' הקורים' לטבעיים' בהתפכות'
לעצם' וקראו מקריים' ואל' המעשים' המלכותיים' הם הנעשים' על' יד'

۱۴۰۲

עצמו מעניין עצם וולת הכלית ההכלל אשר אין הכלל נכלל ממנו כעט שטמ
 כחלק קטן הבא אחר זה ויאמנם בזה אנניע בן אי זה אחרות הם שנתנו לנו (היוקם
 שם לו ית שמד והוא שם שם האחריות כלן כפי בחירה מהן כשהונוע זה לבעל
 הלשון ל אחרות וכן להורות בס מציאות ולא שכלל היה איפשר להוחד עכ
 מציאות המיוחד ב אס בשם מיוחד וזה היה אשר הנהגו הכהנס לבד בואה עמו
 המיוחד המיוחד אשר אומות כמו שגבחר שמו משגב לו רעות וזעף שכלן הן
 לו רעות כעט שכל האומות הן בדעתו ולשם היה חולא מיוחד ושמו מיוחד היה
 להפיא הדרכה באמצעות שבט מיוחד מכל שבטיו וזעף שכלן שבטיו וכמו ש
 שהכל מיוחד בחר בברכה מיוחדת ואס היא משולשת כמו ששמו אחר משולש
 וכמו שעמו אחר ומשולש כהנס להם ישראלים וכולן ישראל וכל אין כלן לוי וכל
 כהן לוי וכל אין כל לוי כהן ואחר שהונועך זה לוי עקף שאין שום שם פחות מזה
 לוקות בשום פעם והנה הם הרשועים הנבחרים מכל האחריות שהם יחידים
 נבחרו לשמות אל השם ועוד נבחר א והנה אלה הארבעה הם אחרות הנבחר
 והם אשר מציאותם בכל וכל נבחר מהנבחר על שם המיוחד אין בנבחר
 שם המיוחד אחר כל כי אס מכלל הארבעה והם הם לבדם אחרות המיוחד
 וזה שהונועך זה שמוע מה שאמר נחם בספרים לפי הקבלה בחלק זה
 חלק סימן ת ענין כ סימן ל כולל ענין
 הוראת אחרות השם
 בעבור ששם נבחר חיוני מציאות ונרועלו האחרות אשר מכללם כמספרים
 החיים מציאות כלם בחייה והם כלם יחד ומה שהוא ראשית מל מר
 שמואל אחריו והחיים מציאות הוא האותיות ועל כן נבחר שיונה עליו אור
 שיונה שכן ענינו עם הבאים אחריו והוא אור כי א בוא אור נמצא ראשון ל
 לכל האחריות במדרגה ולא יתכן להזכיר אחר מהן במציא בלתי וכל נקוד
 שמוע אור עמו הנועה א משותפת והזכיר כל האחרות מפ שטות מכל הדעה
 אחר אחר כל מן א ער ה עם כל אחר ואחר מהנקודים והאריך בכללות המבוא
 מעט ומצא שהתנועה התחלתה משותף א עם אור ועם נקוד ואחר צאת
 הדת האת מן הכה נשימה הנקודה המשותפת עם א מהנבחרת בענין האור
 בהנחה מהמלה על גרך משל על הא לבנה בלי הפסק ממש נשימתו אשר היו
 חסבה הקדמה לחיות קצת שעה אחר מיד ועל הנשימותיו הן סבות מציאות
 הקדמות והיה אור הנשימה שעליה נכלל כל הנשימות על מציאות האור
 שהיה מכלל חיותו חסבה האשונה בכלל החיים כלם ועלו נכלל
 והנהגות מציאותם על סוף ידוע שכל ההכרות הן חמשה מינים נמצאות הנבחר
 ומהלך למטה חסול וצורה נקודה אחת על סוף האותיות למטה חסול
 חרף וצורה נקודה אחת במלע האת ואחת הלוי בן מעלה ובין מטה במלע
 אחר נקודה אחת שוכן נחת למטה חסול שיה ושמה קמץ ועורה

נתיים ללוא שיה
 נשימה ונהגות
 נב מציאות האדם
 שום הספק

קד ישר מסוף האור ער נאשו ונקודה אחת תחת הקו באמצעות ואחר למטה ושמה
 דר וצורה שט נקדים אחר בסוף האור ואחר צדאש האות מלמטה נמצא שכל חמשה
 הבחור הן למטה ולמעלה ובאמצע א שהאחד הרייחד להיות עליון לבד והאמצע
 הרייחד להיות באמצע וצדור למטה נקוד אחד נקרא שמו וטכר בהדרתו והשלוש
 הנשארים היו למטה ושאר הנקודים מציא הורכבו וזה הענין נמשל במציאות
 בחלק גשמי כסוד מציא השם ונע שהנשימה אשר לאף הן אלק ורמוז זה
 לך אלפין שימשה והוא בעינינו אלק נשימות האף והנה סודו יפיר
 באפו נשימת חיים שבגבו על צדו של האדם והוא על שם ירכים וכן הם
 שנים חיות והוא כי מציאות חיות משכיל מה וכמו ששם העציר הזכרת
 אלק והאור לא יהיה מציאות לאור הנחשב להזכר כן אס העציר
 נשימת מהאדם לא יהיה מציאות לחיו ונעזה ונרמוז מה שאמרתי בענין
 הנשימה ששם היא שמה נשימה בסוף תלים במציאות כל הנשימה ההללית הללית
 שפירשו בו כסודו בכל נשימה ונשימה שכן ועוד נבאר זה יותר מבאר בסוד
 מבטא השם בענין הנשימות ובמציאות ואיכות ובמציאות עצמו בזה
 ועל היות א ראשונה בכל ענינה כל במערכת אלפא ביתא שהיא ראשונה לכל
 האחרות ובמערכת מספר האחרים שהיא ראשית לכל המספרים לפי היותה סימן
 למספר הראשון שמוציא הוא מספר ומציא אחר אינו מספר לפיכך היתה אור
 אלק ראיה להיותה שם לשם כלומר להיות עליו עם הדבר הנכבד שכלל הנמצאים
 המינים והסודים ועוד נודע שהא היא ראשית לארבע מעלות המספר שהם
 אחרים ששם א בסיון רמזו ועשרות ששם יוד בסיון רמזו ומציאות
 ששם ק בסיון רמזו ולכפי ששם א עוד בסיון רמזו והוא חזרת חללה
 ועל כן נקרא האלק אור והנהגה להורות בזה ששם שמואל ראשית הוא בעצמו הכלית
 והוא מציא הנביא שמוזכו על מה שאמר השם אפי' לע ראשון ואע אחרון ואשר
 בא לעלות הוא שהא הוא מאחרות השם והיא ראשונה בשם העצם שהוא שמואל שם
 אהיה והי היא מאחרות השם והיא ראשונה בשם העצם שהוא שם יהיה והיא
 אחרונה במלכות האחרים והיא ראשונה במדרגה העשרות כל זה הורה על היותה
 ית בראשון ואחרון כלומר ראשית שאין לו תכלית לכלם שכלם נבוא בעבור התגלות
 המעלה לבדאין ולפי זה הענין יורה הליח שמו כל בכור שהוא מורה על ראשית
 כח המציאות האנושי כמו של ראובן בדבור אהיה בתי וראשית אור וצוה עוד לחדר
 שמו העשירי להורות על תכלית מה שזיכר להגיע בו מן המציאות לעשות שהוא
 מכל ומפני שמו א ער שהם עשרה לו רעות וכלם מיוחדים אל הראשון שנקרא
 בשם הכללי אחרים על שם הראשון ששמו אחד הולך להודיע בראש האחרים
 ובסוף האחרים שאין לפניהם דא ואין אחריהם סוף אחרות ששטתם מניבים להעיר
 על אחרות השם על פי עשר פתיחת בלימה ששם אמת האחדות ולא היה אפשר
 אס כן שיהיה שמו בלתי שתיאחרות אילו בשום פעם והנה היו שניהם במספרם

כוללם חצי האותיות ועל כן היו אותיות נקראים עליהם בסימן עצמם שהנה בחלק
שם אותיות לשם חלקים אותיות ותשיס א לבנה ואחר כך ותי ועוד לבנה ואחר כך
וה והפך ה' אלהי נשעיהם הנה המצא סודם ה' א' ה' כלומר סימן ראשון ה
סימן לחיון שענין יס הוא סימן ראשון כמו וכתבתי לו והראו שם ה' התי' יורה
עליו ה' שלחן ה' המות יורה עליו ה' י' שלחם והסוד אותם שמה' כלל הודג
עליהם ה' שלחם אותם שמה' נפש הורה עליהם ה' שלחם והבן זה מצא וסוד
היו חואסוד יסוד דס הוא סוד יסוד הא' ונ' הא' ופ' ה' וס' ונ' הא' יסוד הא' לא שאל
המיתרין בלבם וכמהו עם גם הלב אשר לא מלו הלב נדר שכתבנה העשרה הסוגות
בו ועוד יסוד עירל ועברו על מצות ונמלתם זה עירלת לבככם והפסוד הייעוד
הטוב שהוא וערפכם לו הקצו עני בסוד הקשר שהוא הסבה הקרובה הפועלת
למציאות האדם והוא מצא השיע הרחוקה מצד החמר לפיכך התחייבו מיתר
לשר הם המיתר בקרבם מי שהיה סבת מציאותם ואילו החיות נפגש מפני
שהסוד מלבם עירלתו ונלו את עירלתו בכח מילתו ונלוהו שכו זה דומן ער
שיכח מהותו ומציאותו מה נשען והחיות מה שבעדו והחליפו מה כח אצלם
כמהו ח' במת ואפני הוד כל דס ראשית חמר האדם היה שם כולל השם האפורט
מורכב במציא וסוד עיר כי ה' א' נ' ה' יס' אספר ה' עולה איה ובאילו הם שם
עגים על השם שהם מעצמים על ואומרים ונ' לא איה א' איה כלומר איה
ראשון ואיה אחון והנה איה כלשון לעז וה' שניהם שוים גם כן במספר
ואחר שהיו אילו שני האותיות מורים על השם והם ראש וסוף ליחוד הוכרחו להשתקף
אליהם עיר שני חדרים ואמצעים כי מפני השם ונ' א' יפשר להמצא איה
אחר לבד למצא בעהם כי אס שנים ועל כן היו האמצעים ראויים להזרם שם לשם
והם ה' ונקרא חשבונם חשבון עגול ונקרא חשבון א' שיש ראשון לכל חשבון והחשבון
י' חשבון שלם וימרת שר שאלע והאמר אחר שהגבר מן מפני מה לו היה שם
זהו מורה שהוא שם המיוחד נע שם היה ראוי אבל מפני שהשם נה להעלים
שמו כן לבחון בו לבד המשכילים ולערוך ולדרד וללכך בו נח שכלם היה הכוח
למדות ולהסתח ולעלמיו והורכב על זה מאותיות העלמה ולא היה נעלם
הכלית העלמאלי המשכילים בעינים ולו לא היו יכולים להשיג ממנו שום דבר
והיה השם נמצא אצלם על דרך מקובל לו על דרך מושכל אבל היה מוסרם שהיה
משועבד בן שתי קצות כן להשלים בו שם מיעבד אדם שז עליהם אדם ונהמה
הושע א' והם שכלים וסכלים אלה בכח עיוש שם ואלה בקבלם עליהם שהוא
נמצא והכפילים באסרה עליהם הזכרתו והם לא זכירו עני נשמש והמשכילים
הזכרה להם הזכרתו ושמוחו מאז נבעתם דרבה כמו שאלו הנבא היונעו באמת
לשמך ולסודך האות נפש וכן עוועקים הצביאים על זכרם שז המזכירים
זה וי' אל עמי להם ועמ אל התנו עמי לו עי ילנו ועי ישים אתיו שכלים
הלה בארץ וכבר אומ' עליהם יומם ולילה לני חשו כלומר לו שרקן מלהזכירו

ואחר שכתבנו כנה היתה שם סכה להעלימו וסכה לגלותו ואלו היה אהו שם קטע
והיה צורך להודיע שאלה הארבעה הם האותיות המשמשות עם כל נקוד היו הכ
חכמים תמים ואומרים שזה לא יתכן שיהיה השם מורה על אותיות שהם
שמים לזולתם שלל היו מכירים מעלת זה הענין האמיתי העליון על כל הדרך
לגלות זה בצורות אחרות בלב מוכתרת לפתאים ומובטת לחכמים ועוד מועט
שני מעולה מן הראשון והוא שהשם האמיתי לא יוכן סודו בלתי לגלות אמתת מצאונ
החיים ונס לא יודע מבלי נקודו הראוי לו שנקודו כי ידעם סודו בגמעות
והוא סבת להתנועה סבובית או ישרה וצריך שהמצא בו תנועה סבובית בהכרח
להיות על התחית התנועה הסבובית ממנו ונס צריך שהמצא לו התנועה
הישרה כמין להתנועה על שמו הטחיתה נס היא והנה לא תהיה הזכירה
שלימה בלתי עניינות המועות לו שהם יודו על כחולו ועל התחית
מהנכל כל כלי או כרטי שגמעות שמהם לא שיהם ידעו על החולו כי זאת
ההשגה בכללה היא הנקראת על פי הקבלה האותיות המושכלת ידועת השם
באמת ואם כן לא היה מורה בשם בעצמו זה כלל אך היה מורה עליו בשמות האחרות
ועל כל השם הנקרא שם העצם בכל המורה עליו בענין מורה על צליל מורה חלילה
המירוצה סודו חוה והמשכיל בין וכל עוד במקום אחת מיוחד בערה שנה
מעולה והיא זו היא היה והחכם יכיר שהנה זו הצורה השפיה לא באה כי אם שכל
פעמים בכל העדה בשם ראוי להיות בלתי נמחק נס לא בא בגמיות ולא בגמיות
נקודת שם השם לפי פעם אחת ואמנם המקום שבו בו נקודה נס כן לא בא לא להיות
על היות סבת האולה הכללית והרמוזה לפי וי פעם ק"ס לפי ששהם לבד
שהאפס אחרים הם והשם שיהיה מן וביאה אליו במוקף פעם וכן השם השם
בעצמו ירכו השם בהפוך בזה פעם ה אחר עבורה פעם יא ולפי זה הדרך
יהיה שם העצם אשר ראשו א הוא הכל והרמוז הן ליו אלהי הכל שלו והראשון אשר
ראשו הוא הכל מצד חבור כל האותיות ענין והוא כלל מצד הפעמים שהם ומהל
פפעם ו שהם כל ישר וחדש יעלה סודו כלל לכל והוא סוד עץ חיים אשר
העלם מבעאן לין וסודו זה בלתי נס ונעמו וקום משחרו כי זה הוא וכל עץ שלו עץ
נס יעלים פירותיו וזה ששלשהו לשם יב יהיה סודו כלל לכל וכן השם יב שמו
ויה זכרו לעצ ונמו המספר רס וסוד רס יהיה והנה זה הוא עץ חיים כפול רס וגמלא
רס מרס הוא והט נפס ארס הכוללת כל נפס והנה הוח הו בהתפס בשם שהם
לכל מתהפך פעם ואחר והרמוז אחר וקום צורה ואמנם העה בא בשם הראשון בשם
ואחר והיה בנתיב מכיר העלול שלו ספירות ה פננה וענין שהוא בנתיב
יורה על קיום גבר המותני עומד בענין עמוד שעליו חבית נשען והוא צמח
סולם מאלב אלה ונמו מצד השמיה נהיו מלכ אלהים עוליס יורדים מתנועים
סבבו תנועה ישרה בצורה ונ שעמיר קה ישרה עומדת בקומה זקופה ואם כן יורה
זה השם שהשם מעגיר העולם אשר התנועות בו ישרות עלות יורדות בכח זה השם

שהוא יורה וכל נקוד

והכן זה והוא נעצמו את עבודת
עליו השם הראשון בעי חכמים
האחר ופעמים ה נ

אדם שם המין עם על זרה על נאף ושהם מתים אך בהשתקף אליהם
 שם המין שיהא שם החיים נמלא השם מחיה המתים והכלל את הטובות
 הרע הוא שם מחיה המתים הרצג חסוב על עשין האוהא והמלא חבור כלם
 על הנידך הנו עולה נור שהא בעצמו דין ועלכן אמרו רבתינו זל הוא עליוהא
 דין סודם האוהא על ודין ואמנם הסוד המבואר על עין בלא ואז מהס הוא
 ועל מה שמה זה שמי לעצם וזה זכרי לזר גור והסוד זה ימש וזה זכר זה דרך
 שעה יצרים שמהם השגנו האהות שהם משותפים בעליונם עם מלא זכר
 ברמו צדיק ונאצ המעשים על החומר סוף האהיה בפסוק מכל עץ הדמיון למעלה
 ועם בתקנים בעצמם זה דרכם ושרתם אל שהעלונם חיים והתקונים מתים
 ובה שבתם נח חיים עם המתים שבים המתים חיים ומכאן הבין מהו עשין המת
 המתים ומהו עשין חיים העולם הבא ידע שדרכי השם אין להם חקר כי סתרון
 בלי קץ אבל אסתלק להעלות לבנו בכלים ושלל היה נומה לחמור הרחיס
 אשר סובב סובב ואינו זול מקומן ונעצ שפעל פעלה המעלה נהנועה והוא כל
 לחות המוד היה וחמור הא ואין לו מעל פעלתו שום מעלה מספר על עמלן נאמן
 להנחות למשתלם בחכמות שפסוקים דכל יום מהעלות לבני מי שגאס
 מהנך יגיעת שמו ית וליפיק אמתם זה החלק בסוג שם יב ובהוראתו יממ
 הקעוזה ליגיעת שם מכלולם שם דן עבד כלל יא מקום אחד והכל
 הולך למקום אחד ונעצ שסבן יב היה הכחן מזכירו פעמים ביום הכפדים
 כנצי ימי בשונה ויספרות ויממנות ויבדות שהכל עונה אל רמו אחד
 מהשם ממנויות למציאות וגם ממעלה אל מעלה ומעשין לעשין ומסה לסנה
 ענה העכל לבי שלחא גצבורא שהנה שליחא גצבורא יוד כוא כלומר
 עשירי הוא והעשירי היה קדש לוי והנה שסבן יב עולה למספר זה גבור
 חלקי השוים שהעיסן ושלש ימים ד ורביעית ג וששים ב וכלל חלקיו אלה עם
 החלק המיוחד שהוא א עלה סוס וסול יב הוא קא הרי הסוד היא הוה אמו
 הוה קא והכלל יב אחר וזה דרכם

יהוה ירה יהוה

והאחד מפירושין

יהיה ויהוה והיה

ואמנם יש לה כמה סוגות אחרים ואלה המפיקים כך בו ובסוד המבואר מכלה
 כך עד סוף נקודם בעה כתר בשלמה וכוונתו נמה שרענו להורות עליו בעשין

לזכור

חלקו

האותיות המיוחדות לשם השם לו שהיה מה שערנו עליו הכוח להיות נכונה
 לאי פרקים למה שצריך שיוע ממנו טוב העין השכלי כעל הצד בואל צורה
 הנעה כבוד

החלק הו

סימני אותיותיו השדך חלקיו
 ארבעה ועשיתו ארבעה והתבה
 עפלי חלק סימן העשין א סימן ע כולל ציחוף האותיות זה הכלל הוא קל
 להכין ואנפ עין לו מושג לו אבל יש לו סוף בהכרח כמו שיש לכל כתב סוף
 ולכל לשון סוף בפעל אצל בכת אין להם סוף והנה מפני שזו המך היא הוה שונה
 מן החכמה המקובלת שבה כמות כללית ועלכן כל חלקיה נכללו בשמה הכלל
 וקא שם צנוך באותיות שהו בנמטרא שבעים לשונות או נקרא הפך האותיות
 שהכל אחד ויבוע שאין כל שונות כאלה הפך ההכרות באותיות ויקרא זה מין
 גבני שבנאות נמזן כיסודות ונמו שכל גבור מורכב על האותיות כן כל אחד
 מסרכ אל יסודות והוסוד השם שהו יד ה' כ' אה י' מורה על כך איותיות וד
 מורה על כל יסודות ואם נמצא כל הגבור וכל היצור יול בשם אחד והוא כן שסודו
 עשירי ושהו על היותו כתר תורה ואמנו הקשר מפירש על כן מורה על
 היות השם המפורש באברים והוא בעצמו דבר יהוה אשר ממנו כל היצורה וממנו
 כל היצורה גם לו משפט הבכרה בכבוד והם הם איותיות הבכרה והקללה ועל כן
 התקללו האותיות בפנים ואחור כמו שכתב בספר יצירה ג' אבנים ב' בנים ג'
 כנוג ג' נשים וכן כלם וזו היא צורתן יב בא אבג אבג אבג אבג אבג
 וכן כל מה שהנה מן יגיע אל תכלית סוף והנה פירושו זה העשין הוא נמי שמו
 ין במים יין במים כלום שמהפך הראשון לאחרון והאחרון הראשון השם לאלה
 והראש לפון אלם היומן בס אמצעי וזו לא נפרד תכלול עם כל אחד ואחד על סוף
 ובה משולש משפט היותו בונה בנים והוא המספר שהורה עליו הצטין הקדוש
 שקדם לו בחשבון אבותיו ורבותיו שכלל שהיו לו איותיות וב' תבות היה הפך בכל
 אורב פעמים בראש התבה א' ב' ג' וד' שהיו בכלל תבות הא הנלחם כלם ימחפן
 ג' כנע ג' וכן ג' כנע א' וכן א' כנע ב' ואל יושלם הציוך לעולם באותיות כלל
 נומות ענ שיהיה הגבור האחרון הפך הגבור הראשון כן אבג שהוא באש העיקור
 שהיה כנעו הפך סוף הציוך שהו נבא וכן בכל ציוך וכל ציוך שהציוך נשאו
 מאותיות ויתר חב כן אבג יא אבגיה אד אבגיהו אז אבגיהז לעולם תתמי
 למך כן תמלה באותיות אחרונות שט ושמואל לפי המספר ההוא להשים האות
 הראשון בתמלה המי ענ שיושלם נלעל ה' איותיות כן א' מן אבג וצאן אס הם
 רצים כן א' מן אבגיהו א' אבג מן אבגיהו א' אבג מן אבגיהו וכו' ששלם נלעל
 השלם העשין ציוך ס' הראשון שהו ומפחת שלכלם והתחיל לציוך השיע ונשים
 הראש לפון ומלא כל הדרך שרה בלי ענות מהנלעל הסובב חללה והתמלא
 ל נאשי ציופים לאבג לפי זו הדרך ואלה הם

באג נאג

וְלֹא הִצְבַּע בַּמִּצְוֹת הַכֹּלֵלִים הֵם מִשְׁתַּרְבֻּת בָּשֶׁם הַמִּיּוֹחַד עִם אֲזוֹת הַיִּיחּוּד
 אֲשֶׁר לֹא נִזְנְהוּ בּוֹ בְּהַחֲלֵק שֶׁהֵי אֵיךְ מִכְלָל הַשֵּׁם וְכֵן בְּחַצֵּי הַשֵּׁם כִּי שֶׁלֹּא יִהְיֶה
 הַסּוּד מְלֵכָה לְעַסְגֵּם חֲצֵי הַשֵּׁם הַנִּרְמָז בָּשֶׁם הַלְלוּתוֹ שְׁסוּדוֹ הִלְלוּ הֵן שֶׁהוּא
 בְּסוּדוֹ נִלְכָּד הָיָה וְכֵן נִלְכָּד הָיָה יְהִיֶּה בְּסוּד הַלְלוּתוֹ שְׁסוּדוֹ הִלְלוּ יְהִי
 שְׁסוּד שֶׁהוּא בְּסוּדוֹ נִלְכָּד הָיָה וְהָיָה כּוֹלֵלָה שְׁעִיהֶם וְכֵן הָיָה מוֹרֵר עַל
 מִצְוֹת נִצְחִי בְּלִי הַפֶּסֶד כִּשֶׁהֵי אֵיךְ לִבְנֵה קִיּוּמָה בַּעֲצָמָה אֲלֻלָּעִי צִרְכָּה לְזוֹלָתָה
 חוץ מִמֶּנָּה לְקִיּוּמָה וְאִם הֵי אֵיךְ נִצְחִי וְיִשְׁלַח סִבָּה מִצְוֹת עֲצָמוֹת אֵין סִבָּה
 עִם בְּנֵה נִצְחִי וְאִם סִבָּה נִעְלָמָה וְהֵי אֵיךְ מְלֵכָה עֲצָמוֹת וְעִידָה עַל עֲצָמוֹת
 סִבָּה וְעַלְכֵּן יִרְבֵּן לְקִיּוּם שָׁמָּה בָּשֶׁם סִבָּה וְלִהְיוֹת עִם סִבָּה כִּשְׁמָרָה
 לְכוּנָה הוֹדָא עַל אֲצִיּוֹת סִבָּה וְעַל מַעֲלָתָהּ וְהִפֵּה שֵׁשׁ בַּהֲזָכָרָה
 עֵינֵים גְּדוּלִים וְאִם לֹא יִזְהַר בְּסִימָה אֲדָר יִסְתַּכֵּן בַּה הַסְתִּירוֹת הַרְאָשׁוֹת
 וְאִנֶּם עֵרָה צִוְּן הַזֶּה כִּבֵּר תִּנְלָה הַנִּסְתָּר מִפֶּנֶּה שֶׁבְּעֵדָה הַשְׂכָּחָה לְהַתְכַּלֵּת
 הַחֲרוּגָה וְסוּף הַשְׂכָּחָה הוּא רֹאשׁ הַהוֹכָרָה וְסוּד נִסְתָּר הוּא סוּף וְאִם הוּא רֹאשׁ
 וְהַסּוּד שֶׁהוּא סוּף הַמְלָכִים וְעַם כֻּלָּה הוּא רֹאשׁ וְהוּא לִבְנֵי נִקְרָא מִלֵּאֲלֵךְ כִּשֵּׁם
 הַלֵּהִים וְסוּדָה קָדָם וְכּוֹלֵל וְסִפִּירוֹת הַשֵּׁם וְעַלְכֵּן צִוְּרֵי יַעֲקֹב חֲקוּקָה בְּכִסֵּא
 הַכְּבוֹד הַכּוֹלֵל שְׁבַע סְפִירוֹת וְהוּא סוּד גְּדוֹל וְחֲמִנָה רַבִּין מִה סוּד שֶׁבִי וְהַכִּיר
 כּוֹסֵם כֵּן פִּתְּכוּ עַלְכֵּן יַעֲקֹב סוּדוֹ עֲקָבָו וְסוּד יִשְׂרָאֵל לֹאשִׁי זְכוֹר מִן הַנֶּחֱסֵם וְעַן
 מַעֲשֵׂהוּ וְעַן קִלְכָּדוֹ הַלְלוּיָהּ בְּאֵשׁ נֶם עֲקָב וְהַמְצֵא הַשֵּׁם הַשֵּׁם נוֹסֵף עַלְכֵּן סוּף
 הַפֶּסֶם הָרִאשׁוֹן מִלֵּאֲלֵהֶם וְהֵ אֲזוֹתָרָם לְמַפְרֵעַ מִהֲרָחֵץ וְהוּא סוּד גְּדוֹל מֵאֲלֵי
 וְהַחֲבוֹד הַזֶּה וְכַעֲזָה מֵאֲדָר נִשְׁמַע נִבְרָא בֵּין וְהוּא מוֹרֵר עַל הַמַּעֲרָע וְסוּדוֹ כִּי
 הִלְכָה נִתְּנָה הוּא בֵּין יִשְׂרָאֵל בֵּין הַסֵּף שׁוּה וְהַשְׁלִישׁ יָנִים מִשָּׁה מוֹרֵר עַל נִתְּנָה
 וְסוּדוֹ הַנֶּחֱסֵם וְהֵם כִּעֵל הִירָח עַל כֵּן סוּדָם חֲסֵרָנִים לִבְנֵה וְנִרְמָז אִם יִהְיֶה חֲאִיָּם
 כִּשְׁעֵם בְּשֶׁלֹּא יִלְכָּדוּ אֲדָרָה שֶׁלֹּא סְפִירוֹת יוֹרֵד עַל יִשְׂרָאֵל שֶׁלֹּא שֶׁלֹּא הוּא יִשְׂרָאֵל
 מִסְלֵם מִתְּחִלָּה חֲכָמָה וְכִינָה לֹא הֵם סוּד הַיִּיחּוּד וְהַרְאָשׁוֹן כּוֹלֵל הַשְׂבָּעִי
 שְׁמֹת וְהֵ כּוֹלֵל הַשְׂבָּעִי שְׁמֹת יִיָּה וְאִנֶּם סוּד עֵשֶׂר סְפִירוֹת כּוֹלֵל הַשְׂבָּעִי
 שְׁמֹת יִיָּה שֶׁהֵם רְזִים וְהֵם הֵם לִרְכִי וְהוּהוּ וְהֵנָּה סוּד הַהוֹכָרָה נִכְלָל

מלך פתח ה' ענין ב' פתח כ' כולל סגרי הנקוד:
ונוע סמתי האותיות הם ענינים עמוקים מאד זכור נטעו עליהם סודות הנב
מאד שם גורכי אורות דוד עקיבה ובפירן היכלות דוד שמעל ונספר הנב
ובספר יצירה ובספרים אחרים רבים ממוינים...
ובספר הנביר אך מה שגורמו בספר יצירה ובמאמרים ובספר השם לכן עורה
שבהם עניני הנקוד לפי הקדוקים דמזל קלה מהסודות אין לנו ענין להשיבו
פה ונס לא לשנות מה שאמרנו אחרים ונבר חוגשו נס כן ספרים רבים על ענין זה
מאד קצוב מאד עלפי אנשים חכמים וחוכמים בספר קבלה יעזר השם ובספר
על מה שנאמר בזה הספרים ובמאמרים להשיב ענין הנקוד לא אדיר בזה כלל וכלל
מחר הנקוד העומד בזה הנקוד בחלק אחר זה בלבד ואוליך אף בענין זה בלבד
שם צורה שלו אע"כ לא לקרא על קריאה כמו שהיא בזה צורה אחרת
קריאה צורה אחרת על חלק נגזר שישקוף אל בקריאה פשוטה היא שחורה
בצורה צורה אחרת א א א וזה היא צורה הקריאה הישרה ואם להחזיק
יהיה קריאה אחרת א א א בזה לפי עורה ונס בזה בעצמה לפי עורה
קריאה אחרת כעורה וזה היא צורה גרבה בהעברה כזו א א א וזה היא
כולל החלה על פיה העברה הישרה היא ואחרת
כל הנקודות האלה בהעברה בזה העברה אחר א א א בזה
ואחרת כן היא הנקודת השלמה בזה כל העברה עתה השלום טוהיה אחרת הנקוד
טוהיה ועורו וטוהיה נאמרים ונע שחורה שחורה הוא כולל בזה פתח החכמה
ופתח כוללן פתירות שהם שחורה ונאמרים בזה פתח וסודו שלש אמות שם שלש

•

א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט
כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט
ל	לא	לב	לג	לד	לה	לו	לז	לח	לט
מ	מא	מב	מג	מד	מה	מו	מז	מח	מט
נ	נא	נב	נג	נד	נה	נו	נז	נח	נט
ס	סא	סב	סג	סד	סה	סו	סז	סח	סט
ע	עא	עב	עג	עד	עה	עו	עז	עח	עט
פ	פא	פב	פג	פד	פה	פו	פז	פח	פט
צ	צה	צו	צז	צח	צט				

והוא

חלק סימן ה' ענין ג' סימן ה' כולל שו"ת שכתב האור עם הגדולה

וכל הדין בך שפאלת בחרר והנקוד כלום ממעט זה החמר וההשגה גווער
 המתנועע והמניע היו בשכל זהו הפועל צדק ובחרר והתענוג שמקבל המשג
 במה ששגג היו הקבלות ואילו הן זרבע סבות הנמצאות לכל פעל נמצא בפועל והנה
 החמר הוא קם בה הפחיתות מלוגעתן והקבלות הן הסבה הממלכה מהן והפועל
 קטב אל הקבלות והלגה קרובה אל החמר וזו הדרך כבר התבארה במופתים
 אונשלים בספר החסמות במופתיות ועליהם גם מודך ועלכן לזלזלך
 בעליהם פה אבל צבאר מה חוונתנו באותיות ובנקודים בכלל לפי קצור זה
 החקור ונאמר כי האור צלמרת מצא אותו הוא פעל אחר והיה חמרן בקרוב
 הוא מצא ובהיות הגי' בחסות ה' מוכן בכל חלק וחלק ממנו לקבל טריות כל
 האותיות מלוגע שחמרת צם בן היא לקבל טריות רבות אחרות או טריות
 זו היות אחרות בלתי אילו שלבא ממנו לו נשיה עתה לברר בס' כחונתנו בל
 לוותיות שלנו לבד מלוקדוס ולל שמינו ואין לגיו חלק מיוחד לומר עליו מזה
 החלק יציר א' ומה האחר יבוצל צם אצל החלק שהוא מוכן לקבל טריות
 אחרות והוא היותו הוא המלק במוכן נעממו סמוך לקבל כל הצרכות אחרות
 והתבאר שחמר מקבל זה החלק זה הצורה שכלם בחלק שהוא לחקור אחר
 שחמר חמר טריות עשין לו קבל כליות אחרות אבל יקרא חמר היותו אצל
 הצורה אפס שאין לו מצאיות בלתי החמר אין לו שם אחר והנה עס כל זה
 אות הוא שם המין לו שם באש לברר וכל מין כולל אישים פרטים ועלכן נהג

וזה נותן ועושה קבלתו תלויה בחשבו באותיות וזה כלליות נותן שפע
ולא מכלל שיהיו באותיות מה שנתן טמא שנתן כס כמות בלתי מוגדרת
כמו שהוא דבר בעל נפש אלא שהלכות אלו נקלח גזל מן אלהים
נושא מורדות ואותיות המצוינות בגיו שהוא המורה הקרוב וכן ה' ה' ה' ה' ה'
לכלו כלמות והנפשות כדי והכוח הבא להם מזה שהם ההשגה עצמה וזה
האותיות הנקראות בלחות הנרית אשר הם כרובים משני ענפיהם מזה ומזה
הם כרובים אמר כל ענין נקראים פנים ואחור כמות ההשגה המעניינת פנים
ואחור והרמז על זה אחרון קדם עתה וכן ואצל השם אינו דבור
מבחינים העכדים לזל הלב המקבל דבור הוא והענין עלזה שהוא העת
אמתי מושלל ומורגש ומקובל היות הדבור המחשב שולח אל כל הפה
דבור אשר אינו ממין דבורו ולא ישפס פה שם דבור כמו שאמרנו ענין
הכלית ההכל בענין עצמותו וכן ענין שם כן היות הדבור המחשבי שולח
דבור לכל מקרה באמצעות החמדים והכלים והוא הנה עזות אורות לחמה
שהוא הנין על פי הד והענין שאר האמצעים ועל כל זה יענינו וזה ההבדל
שבניהם כן ברתע טרה לכל חמר יונה נזה לסופר על דרך משל נר
התנין ואם כן הדבור הנה יאמר לנפש שהלב חמרה אם יקרא דבור צהר
משותף אינו נין השגה שכל העל דרך האמת

חלק סימן י' ענין ד' סימן ב' כולל ההכל אשר
המשגש והמתבארים אינו טיף לראייה בראייה דבר זה מפני ההקמות
שקראו ובעצם ההשגה וזה שאמר שבע שכל השגה איננה בכלל בין קונו
לשכל באיכות בין רחוקה מאי דמונשה בראייה אע"פ אשר בניהם נמראה
כלליות מאי יתרון ספק אצל שכל יתרון משכל ענין ההכל אשר אין
כלל ממש משגש ואע"פ ועוד על עניניו יטע שכלל ממש אחר דבר אחד
למשגש משגש קרא משגש וכל השגה נחלקת לשלשה חלקים והיא מיונשה
וממנה ומשכלת והמרגשת כללית מאי דמונשה בראייה יתרון והיא
והתנין והענין על כלל הענין והכחות שהם באיכות אותם הם הלאות והשגות
והיא שבע שגות מאי וההשגה שמשגש חלקים הנזכרים שם עם הכחות
הנזכרים שם הלאות כלל נחלקת לזה השגות כלליות והן השגות מאי דמונשה
על דרך משל והמשגש נקבלו במובקע ככה דקדק והמרגשת מאי דמונשה
כמותם וממנה נמנה ומה אלה השגות בדבר אחד וזהו ההבדל
המרגשת שגות האלו בדברים רבים משגש וממנה לכאורה והיא ההשגה
שמשגש וממנה שהוא המרגש אלא חמדים דמים היא חמדה בעת ציורם בדרכו
והוא לפי שיש לו חלושה בשגות עתים יגיע שפעף שגות מאי דמונשה
שפעף מאי דמונשה שגות שכלל המרגש והפנין שאין אדם יכול לצייר ציור
סודותיו ענין למאנוע האנושות דמרגש הנמיון להשגה שגות מאי דמונשה

למדת
וסודר מציאותו
אחד שבע ענין
חמדים ופנים
וענין למדת

השגות חלקי אפי' להשיג השגותיו העבירות שכתבו למי שרוקח אחר
פוס שאינו יכול להשיג ומדבר פסיעות גסות כדי למחר להשיג וזכור ומשכר
דגלו ואינו יכול לזוז ממקומו שכבר הפסד גם כמו הוא שון וכל להשיג הנדק
וההשגה שמשגש השכל האנושי היא בעצמה נחמה ידועים אין בה כח והכנה
טבעית להשיג זולתם גם הם בעלי נבול לפי שבע המושכל העלה והנעלה
וכמאומה לזל הנמיון המדמה הוא פעל הנמיון בעצמו וגם ממנו מתפעל כח
הנמיון שהוא המדמה וכן חמדים אצל ההרגש המרגש הוא פעל ההרגש ה'
בעצמו וגם ממנו מתפעל כח ההרגש שהוא המרגש וכן המושכל אצל
השכל המשיכל הוא פעל השכל בעצמו וגם ממנו מתפעל כח השכל שהוא
המשיכל ואחר זה תדע שמדבר ההרגש תכיר דרכי הנמיון ומדרכי שגות
תכיר דרכי השכל ומפני שההרגש חוטט פעולתו קלה להשיג שגות פעלו
חוטט ומפני שהנמיון פעמי ופעלו גם כן פעמי הנה הוא קל להשיג מדרך
ויפגרו וקבעתו המהירה וכבר מצינו שלא ישיג מורגש או מושכל שגות לנזק
וכל מה שהוא ממיט עקב המציאות האמיתית כלו והנמיון אינו משיג שום
מציאות אמיתי לעולם אבל הוא חמור צד רבץ בין המשתפים פעם נראה
למושכל ואומר מציאות מה שהשיג השכל ופעם בונה כל דבר מכלל
ואין שום מציאות לפעולו ונעלף שמושכל שכל מה שהשיג הוא לבדו האמת ואין
אמת זולתו וזה ההשגה המדמה השלישית היא פעמה ומשגש כל השגה
אמיתית נמצאת ומכחישה תמיד והיא ובה בטל ההשגה המדמה הנזכרת
השקדית ובהמחור דבריה מכלל המרגשים והמשיכלים וזכור חמות לנזק
ומחה יתלויים כמעה מעל כל פעם וחופת עמו יסיר כפי צורך כלומר סוד
השכל נמצא אחר העלמו ומאין ואיך לא וחשוב ויראה בשכלך כי מעלת
המשגש נתרנס והעלזה הרבה חזק מאד כפי כח כללי ואיש וכפי חזק
דופאמר השכל לפי דרכו שאמר שהוא המרגש השיג כל אחד ואחד נשמה
יתרה והיא וחי הנבול והקטן שזים נמצאות ונבדלים במעלה כמעלה
הנזכרים הנבואה גדולה ממעלה הנזכרים הנזכרים ומעלה הנבואה
המרגשים והמחברים גדולה ממעלה הנבואה המרגשים הנבואה והנשלים
מעולים מהם והמשגש חלקי שום יבער כדי לאמת שהשם שלש מעולים מכלל

חלק סימן ה' ענין ה' סימן ה' כולל ענין הכוח
השבע המביא לדבר ולחבר שם שפע הוא שם מושג כלשון לאומר
על דבור ענין נבדל אפי' על דבור ענין יסודותיו וזוהי שפע מושג
יעקב וענין הוא בענין מושג כלו מושג מעלה בעצמו או בעצמו כלל
קצתם והוא שם נראה לשם נבדל נסך מפני שהנבדל נחית לו ממון נוסף
על ערכו ונבדל רבים להשפיע בלש נבדל ימלא נשפע קצות ואשונות שמים

הקמנים לה ועלה מספר עשרתיהם לא וסימנו באותיות לה וסימן ככל
שלשום מזג' ועם חלקים צולים לסומן עפים וספר מעיד על מיעו
שהוא שם זמנין שלשית המרכים יחד. אברהם וזמני
מנספס. ערך שתי תשרי. היה ויהיה. יהיה ויהיה. אברהם
אברהם. אברהם אברהם. אברהם אברהם. אברהם אברהם.
בן שמאל אבן אל עפיה וזכר עניק לברכה. בנלך ואע"ל לא ב"ד לך.
הנהיה בן בלל. בנלך.